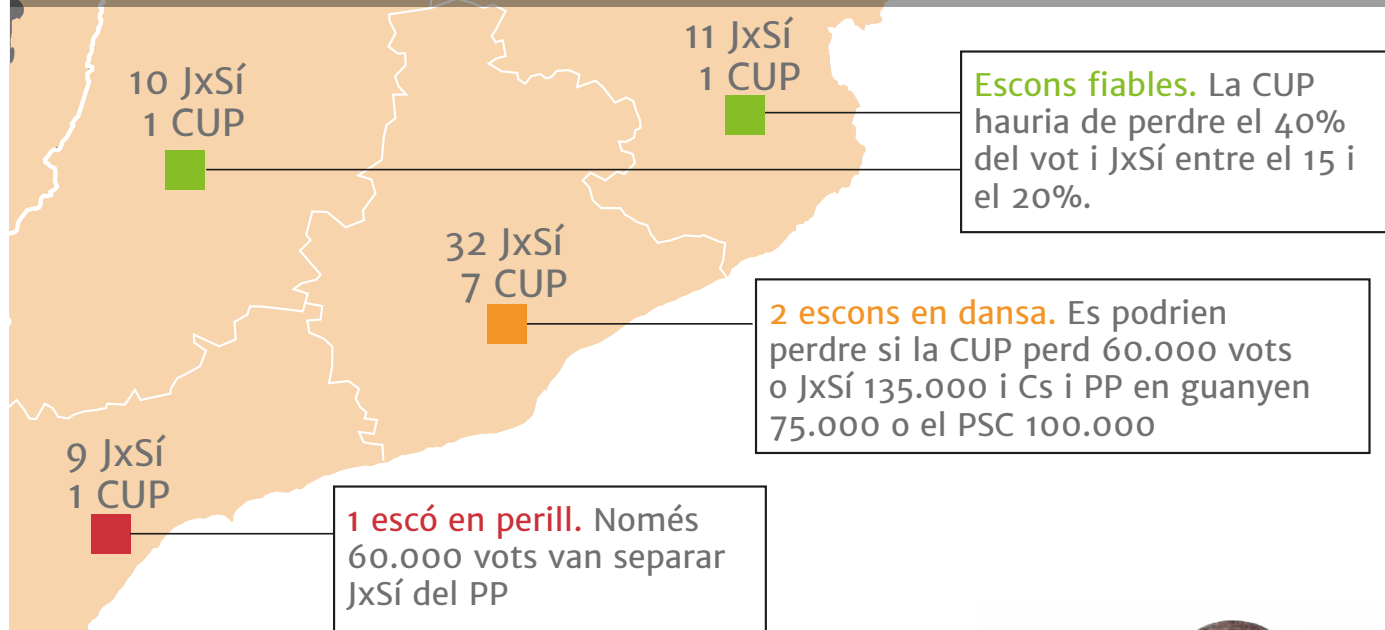

- ⊕ **Exposicions:** *El minimalisme de Rosmarie Cantoro al Macba*
- ⊕ **Fires:** *La Festa de la Ratafia a Santa Coloma de Farners*
- ⊕ **Festivals:** *Torna el Rec d'Igualada*

PERILLA LA MAJORIA INDEPENDENTISTA?

ENTREVISTA SERGI SABRIÀ PORTAVEU ERC

'La idea d'un govern a l'interior ens va durar tres dies'

EDITORIAL VICENT PARTAL S'ha proclamat la República? Fem servir el sentit comú

MAIL OBERT DE MERCÈ IBARZ La feina de resistir

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

S'HA PROCLAMAT LA REPÚBLICA? NOMÉS CAL QUE FEU SERVIR EL SENTIT COMÚ

Hi ha independentistes preocupats per alguns aspectes de la declaració de la presidenta Forcadell i els membres de la mesa davant el Tribunal Suprem espanyol. Més en concret, per la versió d'aquesta declaració que presenten alguns polítics i mitjans amb una clara voluntat de burla i escarn.

Curiosament, en una setmana que ha representat la recuperació del lideratge social de l'independentisme i l'activació de les estructures del govern a l'exili, per a molta gent les presumptes declaracions de Carme Forcadell i els altres membres de la mesa han caigut com un gerro d'aigua freda.

—
És comprensible que, amb tot el que ens arriba, molta gent es demane què caram celebràvem a Sant Jaume després de la proclamació del parlament. Si ara alguns dels protagonistes d'aquell fet diuen davant el jutge que la República no va ser mai cap realitat jurídica, què era tot allò? I és normal, en conseqüència, que això desemboque en una crítica, fins i tot en una crítica àcida, a l'estratègia que ens va portar a aquell 27 de setembre i a tot el que va passar després.

Si m'ho permeteu, però, m'agradaria fer dos comentaris amb la voluntat d'asserenar el debat i d'introduir-hi alguns elements de sentit comú.

—
Sobre les declaracions en defensa pròpia dels membres de la mesa, vull advertir que moltes de les coses més feridores que ens han explicat amb tot luxe de detalls ni tan sols sabem si les van dir o no. No cal ser gaire llestos per a entendre que tot això que 'els líders separatistes' es tornen uns xaiets quan veuen la presó a prop i són capaços d'abjurar del procés és una caricatura interessada, destinada a desmobilitzar el possible electorat.

—
Cal aclarir, en aquest sentit, que en la interlocutòria del jutge no hi ha cap referència ni una al fet, tan esbombat pels mitjans, segons el qual els membres de la mesa van dir que la

declaració era simbòlica. No ho diu enlloc. En canvi, sí que hi ha una referència clara que els membres de la mesa accepten la constitució espanyola com a marc d'obediència, decisió molt difícil d'entendre tret que siga una estratègia, i encara discutible, de defensa.

—
Ara bé, i aquesta és la segona part, fins i tot si la presidenta del parlament ho negués, la República va ser proclamada. I hi ha una prova evident i indiscutible sobre això, de simple dret positiu, que és la reacció dels altres estats. Només cal aplicar el sentit comú per a entendre que si els altres estats del món es van sentir impel·lits a respondre de manera oficial, negativament o amb el seu silenci, a la proclamació de la independència és perquè n'hi va haver. I tothom pot entendre que el fet que, com ha estat provat, l'estat espanyol enviés missatges oficials demanant a les cancelleries dels altres països que deixaren clar que no reconeixien la República Catalana només pot justificar-se perquè que la República havia estat proclamada. Per quins set sous ho farien, si no?

—
O és que heu vist mai el govern alemany dient que no reconeix diplomàticament la república d'Extremadura? Oi que no? O heu vist mai el govern francès dient que no reconeix l'Escòcia independent, per posar un tema més interessant encara i pròxim? Apliquem, doncs, el sentit comú: si Espanya demana als altres estats que no reconeguen l'aparició d'un nou estat només pot ser perquè aquest acte s'ha fet efectiu.

—
I és ací on som ara mateix. El naixement d'un estat és un fet conforme a dret internacional, no subjecte a la legislació interna, cap tribunal espanyol pot anul·lar-lo perquè ja s'escapa del seu marc. I la proclamació d'una república és un acte, no és una opinió. Encara que alguns dels polítics que la van proclamar se'n desdiguieren, que no sé si és aquest el cas de la mesa del parlament, això no canvia la validesa del fet. Perquè és com si em digueren que una llei aprovada pel parlament passa a ser invàlida perquè els diputats, després, fora de l'hemicicle, consideren que no ha estat proclamada. I això no és així.

—
Una altra qüestió és demanar-nos si va valer la pena i si tenia sentit o no l'estratègia d'in-

—
tentar arribar a la independència per aquest camí. I em deixareu que torne al sentit comú. Arribar-hi, hi vam arribar. La República ha estat proclamada. És evident que estaríem en una posició molt diferent avui si això no hagués passat. Que pel despatx del conseller Romeva campe un ambaixador espanyol, o que un enviat de Madrid obligue els funcionaris a escriure en castellà, o que la conselleria intervinguda d'Interior autoritze una manifestació feixista a Manresa no esborra la República. Només ens diu que no som encara prou forts per a imposar-la en l'àmbit administratiu. Que és un fet molt rellevant, és cert, però de cap manera irreversible.

—
Entre altres coses perquè és tan simple com guanyar les eleccions del desembre. Imagineu la fotografia del mateix govern que va proclamar la República el 27 d'octubre, reunit només dos mesos després en la mateixa taula del mateix palau. No necessiten pas proclamar-la de nou i aquest és el sentit últim i transcendental de la maniobra del president Puigdemont anant-se'n a Bèlgica.

—
Hi ha anat per internacionalitzar la qüestió catalana i per demostrar, també en favor del vice-president i dels consellers empresonats, que la justícia espanyola no és democràtica. Ara bé, sobretot hi ha anat per preservar la institució. O us penseu que fa broma, ell, quan es presenta com el president del país? Espanya considera que no ho és perquè amb la seua aplicació desmesurada de la constitució pensa que ja està, que ha aniquilat la República i que això és suficient. Però no és tan senzill com volen creure. Perquè Puigdemont és el president quan els batlles els visiten a Brussel·les, és el president quan la CUP o Barcelona en Comú els visiten a Brussel·les, és el president quan milers i milers de persones tallen les infraestructures del país en el nom de la República que ell va proclamar i és el president quan parla. Per això el món sencer l'escolta: perquè és qui és i representa el país. Per quins set sous seria notícia qualsevol intervenció seua, si no?

—
Amb tot plegat vull dir que la República Catalana, que existeix, s'ha fet més forta aquesta setmana, a Brussel·les i als carrers del Principat. I que ho serà molt més encara si som capaços de deixar de jugar a les eleccions autonòmiques i

La República Catalana, que existeix, s'ha fet més forta aquesta setmana, a Brussel·les i als carrers del Principat

Jo diria que el sentit comú ens diu que la prioritat és precisament canviar aquest fet darrer, en comptes de perdre'ns en falsos debats

ens prenem seriosament l'envit electoral del desembre. I si continuem ocupant els carrers, avui mateix a Barcelona, deixant clar que hi ha una majoria social activa i decidida, que és precisament la gent de la República.

—
Ho resumiré: hi ha una batalla en marxa amb la qual l'estat intenta esborrar i desfer el que va passar el 27 d'octubre, perquè és això que li fa por de debò. I hi ha un govern que, amb la seua dignitat a les presons i l'exili, ens recorda que la República es va proclamar –o no és per això mateix que hi són, a les presons i l'exili? Hi ha un poble que està disposat a fer créixer aquesta República, com es va veure clarament dimecres, com espere que es veja avui a Barcelona i com, sobretot, s'hauria de veure a les eleccions, perquè són una oportunitat d'or per a esclafar el règim. I hi ha una administració ocupada pel govern espanyol de manera il·legal. Jo diria que el sentit comú ens diu que la prioritat és precisament canviar aquest fet darrer, en comptes de perdre'ns en falsos debats.

PD. Només perquè alguns es queden més tranquils:

—
— Irlanda va declarar la independència el 21 de gener del 1919, però no va poder controlar l'administració del país fins al 6 de desembre del 1921.

—
— Israel va declarar la independència el 14 de maig del 1948, però no va controlar l'administració del país fins al 24 de juliol del 1949.

—
— Croàcia va proclamar la independència en juny del 1991, però no va controlar l'administració del país fins al mes d'octubre i no va ser reconeguda internacionalment fins al gener del 1992.

—
— Eslovàquia va proclamar la independència el 17 de juliol del 1992, però no va poder controlar l'administració del país fins al primer de gener del 1993.

LA FEINA DE RESISTIR

MERCÈ IBARZ

Una noia assisteix una senyora dependent. E.P.

L'atenció social a un milió i mig de persones necessitades és una de les emergències col·lectives que també perillen

Fa dos mesos llargs que vivim enganxats a la informació mediàtica de xoc, un ruixat d'imatges i de titulars canviants d'assimilació difícil que els francesos en diuen informació 'ansiògena', denominació que ha anat fent fortuna des dels atemptats repetits per aquelles terres de fa més de dos anys. Si comptem l'atemptat de l'agost a Barcelona i la seqüela a Cambrils, amb el rerefons d'Olot, encara fa més temps que vivim ansiògenament. L'ansietat, per tantes raons, per tants motius. Tots ho sabem, pocs se n'escapen. En aquest escenari les notícies que cada dia ens persegueixen deixen sovint darrere el teló fets capitals de l'autogovern intervingut. La feina de resistir és moltíssima. El tercer sector social no pot més.

És una de les realitats catalanes més consistents. Més d'un milió i mig de persones en condicions de pobresa, de malaltia

Desenes de programes d'atenció social necessiten els ajuts i les subvencions de l'any passat, que ja anaven amb retard

Els vulnerables, aquesta paraula que vol dir pobres i desassistits socials, per no dir els oblidats

mental, de drogodependència, de les tres coses a la vegada i més, tenen en el tercer sector una font de subsistència. O la hi tenien, perquè ara, tot perilla. Parlem de més de 3.000 entitats (1.200 amb activitat econòmica i empresarial), de 92.000 professionals i de 348.000 voluntaris que atenen aquest milió i mig llarg de persones necessitades. Des del 20 de setembre s'han paralytats els pagaments i les subvencions a causa de la intervenció econòmica de la Generalitat, unes subvencions que ja anaven amb retard.

Un costum, aquest retard, que en els últims temps ja ha collat massa el tercer sector social, sense el qual la cohesió de la societat catalana hauria estat molt molt més difícil. Però és que a més, ara, no han arribat els diners de les subvencions del 2016, de l'any passat. Paral·lelament, el conflicte polític ha aturat la convocatòria de les subvencions d'enguany, convocatòria que també anava amb retard.

No parlem de poca cosa, ho saben els voluntaris, professionals, gestors i empresaris del tercer sector social. No es tracta de 'caritat', sinó de l'obligació democràtica de fer-se càrrec de les persones que viuen en la precarietat i la malaltia, com fa anys que fem. Desenes de programes d'atenció a les drogodependències, de salut mental, de VIH, projectes de voluntariat social i d'igualtat efectiva entre homes i dones tenen avui un gran interrogant pel que fa a la seva continuïtat i dubtes, fins i tot, sobre com pagaran les nòmines i els deutes adquirits aquest any, mentre esperen les subvencions del govern que encara no han arribat, escrivia Elena Freixa dijous en un extens informe a l'Ara sobre l'abisme a què es veu abocat el tercer sector. En el mateix diari Francina Alsina i Joan Segarra, de la Taula del Tercer Sector, que ara forma part també de la Taula de la Democràcia, publicaven un article exigint a l'estat espanyol que desbloqui les ajudes perquè les entitats puguin garantir els serveis.

La Taula del Tercer Sector ha demanat a l'estat espanyol una partida de deu milions d'euros en l'actual situació. Per la seva banda, els treballadors del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies han denunciat que l'aplicació de l'article 155 per part del govern espanyol els deixa 'en una situació d'incertesa legal i bloqueja l'activitat ordinària del departament'. El ritme dels esdeveniments ho fa tot incert, mentre els vulnerables —aquesta paraula que vol dir pobres i desassistits socials, per a no dir els oblidats— fan el que poden, resisteixen com poden. I els agents que s'hi dediquen, persones en contacte constant amb la pobresa i la malaltia socials, potser també acabaran malalts.

Aquestes ratlles potser contribueixen a augmentar la informació ansiògena, per bé que la intenció és una altra: la d'alertar sobre les exigències de la vida diària en els seus múltiples vessants que cal atendre com sigui.

SERGI SABRIÀ

‘La idea d’un govern a l’interior ens va durar tres dies’

Entrevista al portaveu d’Esquerra Republicana sobre les llistes per al 21-D i les raons de no haver defensat la República des de les institucions

ALBERT SALAMÉ

PERE GARDÚS

La situació excepcional que viu el país ha deixat molta gent desorientada. Els plans d’alçar la República després de proclamar-la han quedat frenats per una ofensiva repressiva molt forta de l’estat espanyol que ha portat mig govern i els dos líders de les entitats cíviques a la presó i mig govern

a l’exili amb el president Puigdemont al capdavant. La convocatòria imposada d’unes eleccions el 21 de desembre ha trastocat també els plans dels partits, que corren a resituar-se en un nou debat sobre la necessitat d’anar plegats o per separat. En parlem amb el portaveu d’ERC, Sergi Sabrià, que explica també

les raons per les quals es va optar per no defensar la República proclamada des de les institucions.

—També la presidenta Forcadell ha acabat passant per la presó. Fins on pot arribar aquesta ofensiva judicial?

—Cada vegada que hem descartat alguna

Cada vegada que hem descartat una hipòtesi per impossible, ens hem equivocat

La millor solució que tenim és tornar-los a guanyar una altra vegada

hipòtesi perquè ens semblava impossible, perquè ens pensàvem que aquells límits no els podrien traspasar, ens hem equivocat. Per tant, és difícil de respondre fins on poden arribar. Perquè l'experiència ens diu que semblen no tenir límits. Vam pensar que no veuríem uns guàrdies civils arrencant urnes de les mans d'una senyora gran. I ho vam veure. Vam pensar que no veuríem els nostres polítics entrant a la presó. I ens vam equivocar. Per tant, no podem fixar un límit perquè ens podríem tornar a equivocar.

—I quina és la solució per a frenar aquesta situació? No ens hi podem pas acostumar...

—Tots hem entès –i potser hem sorprès l'estat espanyol– que l'oportunitat més ferma que tenim ara és capgirar les eleccions il·legítimes i il·legals del 21 de desembre. L'estat espanyol les convocava per girar la situació i que fóssim nosaltres qui poséssim problemes a les urnes, per deixar els locals electorals des dels municipis... La millor solució que tenim és tornar-los a guanyar una altra vegada. Que en aquest espai de temps algú pugui pensar que ens han guanyat o humiliat, pot ser. Però hem de ser capaços de demostrar que continuem essent més i molt més demòcrates i, que si ens posem les urnes, les farem servir sempre que n'hi hagi. Tothom va reaccionar molt bé i molt de pressa, malgrat que les primeres hores tots vam tenir dubtes de com calia reaccionar.

—Les ganes de fer una altra cosa eren molt grans, suposo.

—Segurament, allò que ens venia més de gust d'entrada era fer una altra cosa. Però tothom va arribar a la mateixa conclusió. Perquè nosaltres som els qui estimem les urnes i els qui volem decidir sempre que es pugui. Precisament, en aquest procés hem avançat més a poc a poc perquè ens semblava que era més interessant passar sempre per les urnes. I ara la tornem a encertar. Això no farà que automàticament els presos polítics surtin de la presó. Però és l'arma més potent que tenim ara mateix. Cal tornar

a demostrar al món i a l'Europa que no ha respost com esperàvem que nosaltres continuem essent majoria. Els qui estem a favor de la República hem de tornar a guanyar.

—Per què no es va defensar, des de les institucions, la República proclamada?

—Molta gent pot tenir la sensació que no hi havia cap pla. I això ho sentim, ho veiem i ho llegim aquests dies. En vaig poder parlar amb Oriol Junqueras, però crec que també ho ha explicat molt bé el president des de Brussel·les: quan veus aquest estat espanyol capaç de tot i quan estàs decidit que la teva tan sols pot ser una via pacífica i democràtica, i no estàs disposat a traspasar aquesta línia, el millor que pots fer és no forçar la situació. Entenc que pot ser una decisió difícil de prendre, però és una línia que nosaltres no podem creuar. El nostre moviment és pacífic i no podem posar en risc els ciutadans més enllà del que va passar l'1 d'octubre. Des del palau, ho vam patir molt, tot allò. Teníem la responsabilitat política, però era la gent qui ho defensava amb els seus cossos quan l'atonyinaven. Ara teníem la sensació, la certesa i les dades que indicaven que tot això podia anar més enllà. I la decisió correcta és la que es va prendre.

—Més enllà de la violència, la decisió és el resultat de no tenir la capacitat econòmica de controlar l'administració?

—El 155 s'aplica des de fa molt temps. Molt temps. A poc a poc, hem anat perdent el control sobre la capacitat de decidir. Les factures havien d'estar totes autoritzades pel govern espanyol. També és cert que les moltes coses que havíem preparat i els molts anys de feina acumulada per fer la transició entre l'1 d'octubre, el 27 d'octubre i l'endemà, van quedar avortats en bona part pel que va passar el 20 de setembre, amb l'operació i les detencions. Allò va ser un cop dur amb una afectació important. És cert que teníem moltes dificultats per a executar la decisió que es va prendre el 27 d'octubre en aplicació de l'1-O. Ningú no les havia amagades mai, les

Els qui estem a favor de la República hem de tornar a guanyar

Sergi Sabrià és el portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya. ALBERT SALAMÉ

dificultats per a controlar el territori. Aquesta era una dificultat sabuda, però les últimes setmanes se n'hi van afegir unes quantes més. Insisteixo que, per mi, la raó definitiva per a prendre el camí que s'ha pres és la que he dit al principi: l'amenaça de la violència greu.

—El dubte, quan sents tot això, és si en algun moment es donaran les condicions per a fer el pas. L'estat espanyol ja sap que l'amenaça violenta funciona i també sap com impedir que es pugui tenir el control efectiu del territori...

—Per això és tan decisiu el 21 de desembre. La cosa que hem sentit dir més vegades a l'estat espanyol és que això s'ha acabat. Ho hem sentit moltes vegades. És la seva frase preferida. Però cada vegada hem anat més lluny. Fins a la declaració d'independència del 27 d'octubre. Si hem demostrat alguna cosa, és una gran capacitat de resistència o resiliència. Som molt forts. Si es pensen que amb l'amenaça permanent d'una violència que nosaltres continuem pensant que Europa no hauria de permetre, que amb l'amenaça del 155, ens

faran desdir, estan equivocats. Nosaltres continuarem treballant per l'objectiu, que és el desplegament de la República. Si algú pensa que amb la victòria del 21-D els reconeixements europeus seran immediats, s'equivoca. No serà així. Però la nostra posició avançarà i prendrà més avantatge. No en tinc cap dubte.

—Per què dieu que la cosa va per llarg en aquesta nova etapa? Què vol dir llarg? Quant temps?

—Fixar dates no ens ha ajudat gaire, en general. Algunes vegades ens hem posat la soga al coll. Limitar-nos la gestió del temps ens debilita. Per tant, estic força d'acord amb tots els qui han dit que això no serà immediat. Teníem un país i unes institucions preparades per governar-se si s'aconseguia una negociació i s'arribava a alguna mena d'acord. Però això no ha passat. I hem vist quina mena d'estat tenim davant nostre. Hem après que és més fort i que està més disposat a utilitzar les eines coercitives que no ens pensàvem. Ara això ja ho sabem i té un impacte en el ritme. Però no ens resta esperança, ni voluntat ni determinació.

—Hi ha una gran desorientació entre la gent. També una certa incomoditat per com ha anat tot plegat d'ençà del referèndum. Què heu fet malament?

—Hem de fer un mea culpa general. Tots. Nosaltres també. Aquests últims set anys, l'independentisme s'ha expressat amb un lideratge clar, una organització molt bona, un relat ben explicat, i tothom sabia què havia de fer i on érem en cada moment. Però a partir del 10 d'octubre i, sobretot, el 27, hi ha coses que grinyolen perquè el pla no era aquest. Quan es decideix de reconduir el pla, ens quedem tots plegats desorientats. També el govern escapçat, les entitats i els partits, que tarden a reorientar-se i a recuperar el discurs i l'explicació necessària. A tots ens ha costat alinear-nos. I el país és molt conscient que s'ha guanyat la possibilitat de ser un estat independent després d'haver estat molt disciplinat amb una estratègia. Des del 27 d'octubre, les instruccions no arriben i hi ha una situació de nervis en què la gent vol fer coses per a respondre les agressions de l'estat.

—Per què tenim una part del govern a Brussel·les i una altra part a la presó?

—Des del principi es va expressar la voluntat que uns consellers treballassin des d'aquí i el president i uns altres consellers, des de Brussel·les, mirant d'internacionalitzar el procés i demostrant que la justícia belga i l'espanyola són molt diferents. Però això va durar quaranta-vuit hores. En tot moment, els consellers van poder triar des d'on volien treballar. No sé si la situació hauria estat millor si tots haguessin anat a Brussel·les. Tot és molt complicat. I les dues situacions són molt difícils. La més extrema és ser a la presó, però la situació dels exiliats que estan permanentment a l'espera de saber què els passarà no és gens fàcil tampoc. Em sembla interessant i potent que hi hagi una part del govern que aguantí la dignitat i la legitimitat des de fora i poder-hi posar veu. Els qui estan empresonats tenen la mateixa dignitat i legitimitat, però no poden parlar i expressar-se. El cert és que el govern a l'interior ens va durar tres dies.

—No teniu cap dubte sobre la victòria dels partidaris de la República a les eleccions del 21-D?

—Cap ni un. No podem sortir al terreny de joc amb dubtes sobre la nostra capacitat. Som majoria i aquesta majoria l'hem demostrada cada vegada que hem anat a votar. Ara volen que ho fem un dijous en lloc d'un diumenge, i així ho farem.

—El president Puigdemont ha demanat de fer una candidatura transversal que integri tothom. Per què ERC no la vol?

—Per què està tan mal feta aquesta pregunta?

—On és l'error?

—El president l'ha demanada i Esquerra proposa des del primer dia que és 'o tots o cadascú la seva'. Per què? Perquè estem convençuts que cadascú per separat és la fórmula que electoralment funcionarà millor, perquè permet expressar tots els matisos a cada opció. Pel que fa a l'altra, a banda de demanar-la el president, Esquerra ja hi treballava abans, genera un

Sabrià explica també les raons per les quals es va optar per no defensar la República proclamada des de les institucions. ALBERT SALAMÉ

plus d'il·lusió a una part de la població que ens obligava a explorar-ho. Hem fet un munt de reunions amb tothom. I amb tothom vol dir amb tothom. Ens hem reunit amb tothom qui hem pogut. Ens hem reunit també amb els Pirates i amb la Forcadades... Amb el PDECat, la CUP, Més, etc. Hem explorat la possibilitat d'anar tots junts a una llista el 21-D. Hem de ser realistes.

—Què vol dir ser realistes?

—Quan no hi ha una voluntat de tots, sinó que hi ha una voluntat per parts, ja sabem quin resultat dona. Sabem que Junts pel Sí va ser útil en un moment donat, però estem convençuts que la solució bona és que anem tots junts o tothom per separat. Així cadascú podrà anar a batallar els vots d'opcions amb qui fem frontera i que amb un front comú no optarien per opcions de defensa de la República. Hem dedicat moltes hores a parlar amb tothom de l'opció d'anar tots junts. Hauríem pogut fer un altre Junts pel Sí o un front popular amb la CUP. Però cap d'aquestes opcions no trobem

Hauríem pogut fer un altre Junts pel Sí o un front popular amb la CUP

que sigui òptima en la situació actual. Cadascú que defensi els seus espais i cerquem punts programàtics comuns.

—Aquesta és la solució que proposeu?

—En vaig poder parlar amb el president directament i ell també tenia clar que la unitat d'acció era imprescindible. La llista de tots junts era un desig, però la unitat d'acció és imprescindible. De fet, és una obligació per a tots. Tanquem bé la segona opció i treballem per rascar fins a l'últim vot. El bloc del 155 ho té molt clar, no es posen en debats d'aquests, i cada partit va a buscar els seus electors. Jo acabaria aquest debat com més aviat millor i tothom a treballar.

—Voleu dir que algun dels actors imprescindibles no volia fer la llista conjunta?

—Nosaltres teníem la voluntat d'explorar-ho. Per nosaltres, era un deure amb la ciutadania. I ens vam veure amb tothom. I vam deixar clar que o anàvem tots junts o cadascú per separat. No em sento gens culpable que això no hagi sortit. Hi hem dedicat molt de temps. Malgrat que estem convençuts que la fórmula de cadascú cercant el seu espai i disputant els vots amb partits que són frontera nostra en l'espai no republicà és la millor. La gent ha d'entendre que la decisió és ara entre el 155 i recuperar com a mínim el que teníem fins ara i, des d'aquí, poder reconstruir allò a què ens vam comprometre amb una victòria clara.

—Amb el supòsit que Puigdemont encapçalí una llista...

—Creieu que ho farà?

—No ho sé. Però en cas que sigui així, si no és la candidatura guanyadora, en quin posició quedarà el president a l'exili?

—El resultat del 21-D legitimarà un altre cop el govern que va proclamar la República. El respecte de tothom pel que han fet Puigdemont i Junqueras crec que és brutal. I pensar que en tenim un a l'exili i l'altre a la presó és molt fort. Aquí ens hem de centrar en una victòria esclatant que és allò que els rehabilitarà.

—La República està proclamada?

—Hi ha opinions diferents en l'àmbit polític, però també entre politòlegs. Per nosaltres, hi ha una fase que s'ha acabat i ho ha fet amb la declaració d'independència. Per tant, ara en toca una de nova. I això vol dir procés constituent i desenvolupament de la República. Ara ja defensem la República i no la independència.

—I què s'haurà de fer el 22 de desembre si s'han guanyat les eleccions? Quin és el nou pla?

—La victòria el 21 de desembre implica el reconeixement absolut del govern anterior. Per tant, és evident que hi tornarà a haver moltes sensibilitats diferents i caldrà posar-se d'acord amb què s'ha de prioritzar. La fortalesa descomunal del nostre procés d'emancipació nacional que és la transversalitat també fa més difícil el consens sobre els camins a prendre. Per això és imprescindible tenir un punt de partida comú que inclourà l'alliberament dels presos, el final del 155, i la construcció de la República. Tenir tot això pactat ajudarà a trobar punts d'acord després del 21-D. Sempre hem d'avançar amb aquesta base.

—Com ha quedat Esquerra després de l'empresonament d'Oriol Junqueras?

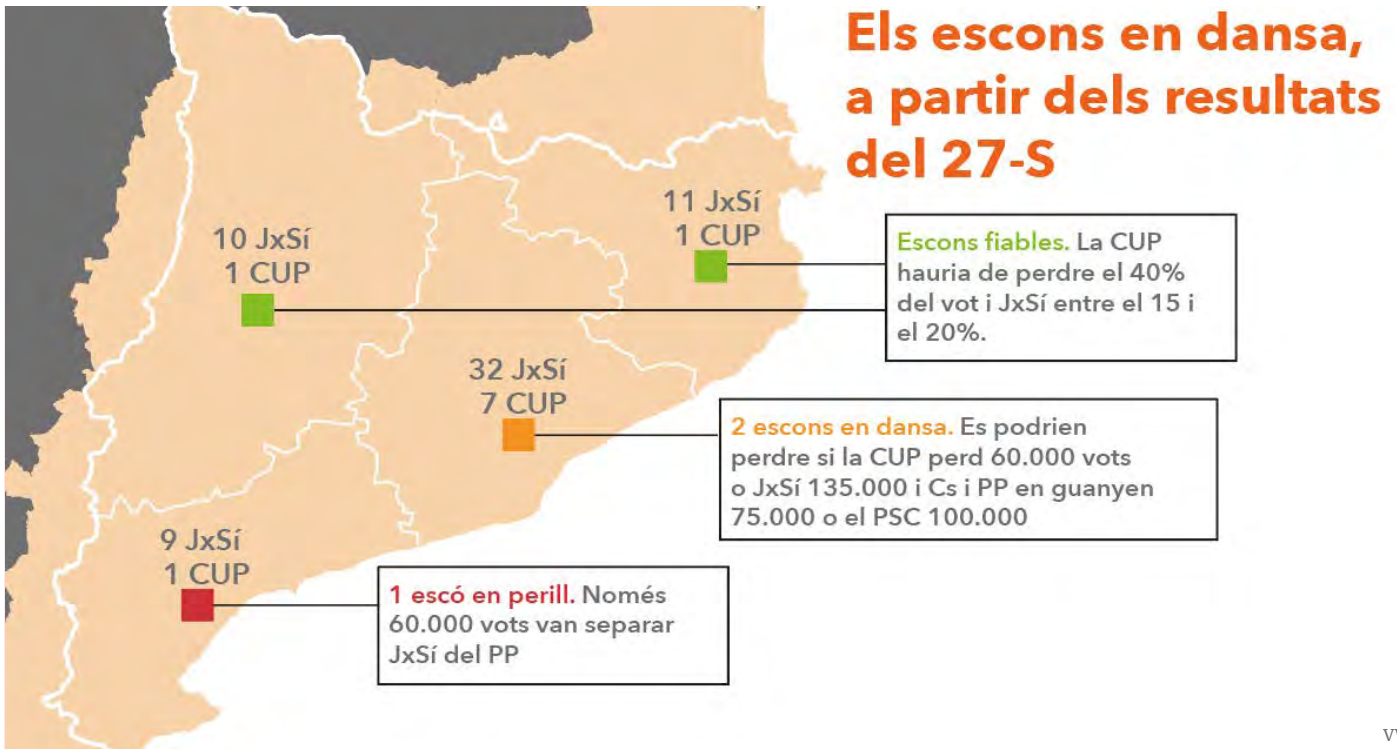
—Els valors queden igual. L'Oriol ha ensenyat moltes coses en aquesta casa. A ser un partit molt més obert, a incorporar moltes sensibilitats, a cercar una centralitat política per a fer créixer el procés. I en relació amb l'equip, ha passat allò que havia de passar. Amb tota l'esperança que en pocs dies sigui aquí entre nosaltres, però amb tots els dubtes de saber qui l'ha empresonat, ha tocat a molta gent fer un petit pas endavant. Per cobrir el seu espai, molta gent ha hagut de fer un pas endavant i qui l'ha hagut de fer més gran ha estat Marta Rovira. Tothom tenia clar que havia de ser així indiscutiblement i ella ho accepta encara que preferiria tenir l'Oriol aquí. Ella assumeix el lideratge en aquest impàs. Estem seguríssims que anirà bé. ■

La llista de tots junts era un desig, però la unitat d'acció és imprescindible

El resultat del 21-D legitimarà un altre cop el govern que va proclamar la República

vw

Perilla de debò la majoria independentista?

L'Aravot La majoria independentista només perillarà si no té la capacitat de mobilització del 27-S

SEDA HAKOBAYAN I ALEXANDRE SOLANO

Des de la convocatòria d'eleccions, fruit de l'aplicació de l'article 155, les enquestes s'han multiplicat, tot i que hi ha unes quantes incògnites, com ara quin efecte electoral pot tenir la detenció de mig govern, quina decisió pot prendre la justícia belga o quina serà la configuració de les llistes electorals. Les forces independentistes encara han de decidir com aniran les eleccions. Esperen la decisió de la CUP. El termini per a presen-

tar les candidatures és el 17 de novembre, divendres vinent.

El baròmetre del CEO és l'única enquesta que no ha estat feta per un mitjà de comunicació i la que dona més bons resultats als independentistes, ja que en situa el nombre d'escons entre la majoria absoluta (68) i els resultats del 2015 (72).

Sembla que les enquestes dels mitjans són intencionals. Els més contraris a la independència situen la suma del PDECat, ERC i la CUP lluny de la majoria absoluta, és el cas de La Razón (65) i El Mundo (62-65); El Español (68) i La

Les forces independentistes encara han de decidir com aniran les eleccions

Vanguardia (66-69) deixen l'escenari obert, i Público (69) situa l'independentisme un escó per sobre de la majoria. Les enquestes mostren una situació oberta, però realment perilla, la majoria independentista?

En el referèndum del primer d'octubre, 2.044.038 catalans van votar a favor de la independència, cosa que significa gairebé 75.000 vots més que en les eleccions del parlament del 2015. Si aquests fossin els resultats del 21-D, la majoria estaria assegurada, però, segons el CEO, una part de l'independentisme

La clau de les eleccions, segurament, serà Barcelona, que és on hi ha més escons en joc.

ALBERT SALAMÉ

té intenció de votar els comuns (6%) o el PSC (2%). A més, n'hi ha una part important que encara està indecisa (12%) i que serà clau per a garantir la victòria o no.

Els dos blocs (a favor i en contra de la independència) s'han mantingut impermeables l'un de l'altre, tret d'un petit intercanvi de vots entre la CUP (35.000 votants anirien als comuns) i els comuns (6.000 anirien a la CUP). Per tant, el creixement d'un bloc no significa el descens de l'altre, i la capacitat de mobilitzar els propis i desmobilitzar els contraris serà clau.

Situació 1: desmobilització del vot independentista

La primera cosa que podria fer que es perdés la majoria independentista és un descens del vot respecte dels resultats

que van aconseguir Junts pel Sí i la CUP a les eleccions de l'any 2015, encara que els favorables a la unitat de l'estat espanyol simplement mantinguessin el suport.

Perquè això succeís, la caiguda hauria de ser molt important. En el cas de la CUP, els escons únics que va aconseguir a Girona, Lleida i Tarragona semblen gairebé assegurats, ja que haurien de perdre prop del 40% dels vots per no aconseguir-los.

També seria necessària una gran pèrdua a Girona i a Lleida (15-22%) per part de les llistes de Junts pel Sí o ERC i PDECat. Les llistes electorals afectaran, principalment, l'assoliment del màxim nombre de vots, ja que la llei d'Hondt és força proporcional, excepte en el cas de les candidatures molt petites.

Tot i això, la presentació a les eleccions per separat podria fer perillar algun escó.

Sí que perilla l'escó de Tarragona, que Junts pel Sí va arrabassar al PP per menys de 6.000 vots. És altament improbable perdre dos escons en aquesta demarcació, ja que seria necessari un descens del vot molt més gran.

Per tant, segurament, la clau serà Barcelona, que és on hi ha més escons en joc. Segons el CEO i el diari Público, la CUP podria perdre prop de 80.000 vots (60.000 a Barcelona), dos escons, els quals, sense canvis en la resta de forces, anirien a Junts pel Sí.

Perquè l'independentisme perdés aquests dos escons, la caiguda de la CUP hauria d'anar acompanyada d'una caiguda encara més gran del bloc de Junts pel Sí (de 75.000

vots). Per tant, 135.000 vots només a Barcelona.

I en el cas que es perdés un escó a Tarragona i dos a Barcelona, encara hi hauria una majoria absoluta de 69 escons, un per sobre la majoria. Sembla clar que, si no hi ha un naufragi entre les files independentistes, una desmobilització multitudinària, fet del qual de moment no hi ha indicis, i un creixement dels partits contraris a la independència, la majoria és difícil de perdre.

Situació 2: hipermobilització dels contraris a la independència

La participació en les eleccions del 2015 va ser la més elevada en unes eleccions al parlament (77,44%), tot i això, algunes enquestes apunten a una mobilització encara més alta dels contraris a la independència. Per tant, amb el poc transvasament de vots entre blocs, això significaria una mobilització sense precedents entre els abstencionistes.

En una situació en què JxSí i la CUP es mantinguessin estables, el creixement hauria de ser molt elevat per fer perdre la majoria dels partidaris de l'estat independent. L'únic escó que perillaria, amb un creixement lleuger, seria un pel PP a Tarragona.

Com ja s'ha mostrat en la situació anterior, els escons independentistes a Girona i Lleida estan força consolidats i la clau serà Barcelona. Si JxSí (ERC o PDECat) i la CUP es mantenen, serà necessari un augment molt important de Ciutadans, amb 75.000 vots (13,39%) o del PP (74.000). Mentre que PSC i CSQP haurien d'augmentar prop de

Si l'independentisme és capaç de repetir els resultats de l'1-O, o fins i tot els del 27-S, té la victòria assegurada

La majoria absoluta es manté en aquesta hipòtesi de desmobilització de l'independentisme i mobilització de la resta de forces

100.000 vots. Per aconseguir dos escons, caldrien 150.000 vots entre dues formacions, i tot i això no farien perillar la majoria actual.

Per tant, difícilment es pot fer perdre la majoria només complint-se una hipòtesi, sigui desmobilitzant l'independentisme o hipermobilitzant els qui s'hi oposen, si no hi ha cap canvi espectacular, que fins ara no s'ha observat pas.

Si l'independentisme és capaç de repetir els resultats de l'1-O, o fins i tot els del 27-S, té la victòria assegurada. La majoria només pot perillar si es combinen totes dues hipòtesis: un descens important de l'independentisme i un creixement dels que s'hi oposen. És a dir, que l'independentisme depèn d'ell mateix per guanyar el 21-D.

Situació 3: una nova formació?

Una tercera hipòtesi que podria fer canviar el mapa electoral seria l'entrada d'una nova formació, concretament en l'espai de centre catalanista no-independentista, com ja va provar Unió el 2015 i que sembla que ara Santi Vila es proposa, segons alguns mitjans.

Les probabilitats són baixes, i més en una situació de participació alta, ja que hauria de treure més vots dels que va aconseguir Unió el 2015, quan tenia espais electorals i presència en els debats. També sembla poc probable una gran campanya mediàtica, ja que ningú no assegura que la majoria de vots que s'emportés fos de l'independentisme, i no del PSC o Ciutadans, i encara podria resultar contraproductiu la campanya.

Mantenint la participació del 77,44%, una nova formació necessitaria 91.114 vots per a entrar al parlament, que representarien dos escons automàticament. Un del PP i un de Ciutadans, si no variarien la resta de forces. Unió, amb mitjans i espai electoral, només va aconseguir-ne 75.405.

Encara menys probable seria en la resta de circumscripcions, on s'haurien d'aconseguir gairebé el doble de vots del que van aconseguir els democristians ara fa dos anys. La nova llista, que ja hauria d'haver començat a recollir avals (com fa el PACMA) tindria una incidència mínima i,

com a molt, serviria per a fer perdre alguns milers de vots a la resta de formacions.

Què diuen les enquestes?

Com ja s'ha comentat, seria necessari combinar una desmobilització independentista amb una mobilització superior de PP, PSC, C's i CSQEP per a fer en perill la majoria actual. Justament, aquesta és la hipòtesi de la majoria d'enquestes, que sempre poden tenir una intencionalitat darrere.

Les dades més detallades són les estimacions de JM&A per a Público, en què es mostren el nombre de vots i escons de cada formació en cada circumscripció. Publicat dimecres, però fet abans de l'empresonament de part del govern català.

L'estudi preveu que l'independentisme perdria 123.500 vots respecte del 2015 i més de 210.000 vots menys que l'1-O. En canvi, situa la participació més alta (80,4%), 148.000 electors més, dels quals, el 70% anirien a formacions no-independentistes. Tot i això, la majoria absoluta es mantindria.

A més, fa perdre els escons més ajustats, com el cas

de Tarragona, que fa decantar l'escó cap al PP gràcies a la pèrdua de tres mil vots independentistes. En el cas barceloní, fa perdre dos escons a la CUP, que reduiria el nombre de vots a tres quartes parts dels que va obtenir fa dos anys, passant de 254.163 a 192.895. Un dels escons aniria a ERC i l'altre al PSC, del qual consideren que tindria un creixement significatiu.

En el cas de Lleida, els independentistes perdrien 7.000 vots, sense que això afectés el repartiment d'escons, mentre que a Girona és on més desercions trobarien. I ERC, PDECat i CUP perdrien fins a 15.000 vots, que comportaria un nou escó per al PSC procedent de JxSí.

Les dades semblen molt negatives per a l'independentisme i apunten cap a una direcció que no es percep, però així i tot, la majoria absoluta es manté en aquesta hipòtesi de desmobilització de l'independentisme i mobilització de la resta de forces. Per tant, la majoria només perillarà si no té la capacitat de mobilització no de l'1-O sinó del 27-S. La majoria perilla? Depèn de nosaltres. III

Clàudia Cedó davant un grup d'alumnes d'Escenaris Especials després de la representació d'una obra a final de curs. IRENE SERRAT

El *teatre* contra l'exclusió social

LAURA GÁLLEGO MARFÀ

Entrevista a Clàudia Cedó, psicòloga i dramaturga, que va crear el projecte d'Escenaris Especials per utilitzar el teatre com a eina d'intervenció psicològica per a persones en risc d'exclusió social

Les famílies comencen a omplir les primeres files de butaques. Quan s'avisava que l'espectacle és a punt de començar, els mòbils en silenci però amb la càmera activada. Nervis. És la primera vegada que el seu fill, germà, nebot, nét, amic puja a l'escenari. S'apaguen els llums, comença l'espectacle. I quan s'acaba, aplaudiments,

tots dempeus, ha estat un èxit. Un grup de nois amb autisme, o amb discapacitat neuromotora, o en desintoxicació, o amb malaltia mental ha interpretat davant desenes d'assistents una obra de teatre de creació pròpia; s'han enfrontat a les seves pors, a les seves limitacions, i ho han aconseguit. Això és Escenaris Especials, un projecte de

teatre amb persones en risc d'exclusió social, nascut a Banyoles ara fa deu anys gràcies a la psicòloga i dramaturga Clàudia Cedó, guanyadora del torneig de dramaturgia del Temporada Alta el 2015 i dramaturga resident de la Sala Beckett aquesta temporada.

Escenaris Especials va començar el curs 2006-2007 amb dos grups, els alumnes de la Fundació Autisme Mas Casadevall i l'Associació Canaan de deshabitació de tòxics. Ara són deu grups i se'n beneficien més de cent vint alumnes. Cada curs acadèmic acaba amb una representació d'una obra teatral de

creació pròpia, que compta amb tota l'escenografia i la infraestructura típica de sales professionals. Els actes de celebració dels deu anys d'Escenaris Especials s'havien de cloure avui amb les IV Jornades de Teatre i Psicologia, però la manifestació convocada a Barcelona ha fet que s'ajornessin fins al febrer de l'any vinent. Malgrat tot, parlem amb Clàudia Cedó sobre l'evolució del projecte.

—Què va impulsar Escenaris Especials?

—Fa deu anys jo estudiava psicologia i m'havia graduat en art dramàtic. Tenia ganes

Clàudia Cedó s'abraça amb un alumne d'Escenaris Especials. IRENE SERRAT

de barrejar les dues disciplines perquè veia que a les classes de teatre tractàvem aspectes que a la Facultat de Psicologia m'havien dit que es treballaven d'una altra manera. Vaig pensar que seria bo de fer servir els estris de teatre per treballar aspectes com les habilitats socials o l'expressivitat emocional.

—Quins beneficis pot tenir el teatre per a gent en risc d'exclusió social?

—D'entrada fer teatre et dona un bon coneixement de tu mateix. És a dir, et permet de saber on col·loques la tristesa, què et passa quan tens un atac de riure, què passa quan t'enfades, com reacciona el teu cos... Et dona eines per a conèixer-te a tu mateix i també per a relacionar-te millor amb els altres. El teatre és un lloc on pots assajar conductes

que després faràs servir a la vida quotidiana però sense que tingui conseqüències; és un lloc segur. També és un espai de llibertat. Quan som petits sortim al pati de l'escola i ens convertim en mare, pare, doctor o astronauta i després, quan ens fem grans, aquest espai de joc el perdem. El teatre ens el pot tornar a oferir.

—El teatre és un espai inclusiu...

—I tant! Quan els espectadors vénen a veure Escenaris Especials s'obliden de l'actor i veuen el personatge. Inclou aquesta persona en la societat. Per exemple, enguany ens van proposar de fer el pregó de Banyoles. Un alumne feia de batlle i després arribaven alumnes que interpretaven el govern espanyol per boicotar el pregó. Quan van entrar els alumnes que feien de govern

És molt valuós que el personatge guanyi l'actor, tant per als alumnes com per al públic

espanyol, el públic els va xiular. Va guanyar el personatge que estaven interpretant per damunt de l'actor. La gent no es va frenar perquè fossin alumnes amb discapacitat. S'ha fet molt aquest treball de visibilització, d'inclusió. La gent ve a veure teatre. És molt valuós que el personatge guanyi l'actor, tant per als alumnes com per al públic.

—Veure teatre amb actors discapacitats ens fa més tolerants envers l'alteritat?

—Sí, la gent s'adona que allò existeix i que a més existeix

d'una manera que potser no es pensava. Potser es pensava que l'autista era una persona que estava sempre en silenci, i no és així; ajuda a trencar amb l'estereotip.

—Quina diferència hi ha entre un curs d'Escenaris Especials i un curs de teatre amateur per al públic general?

—No n'hi ha: són els mateixos exercicis de teatre. Ara, com a director de teatre has de tenir uns recursos per a relacionar-te amb l'actor i bregar amb algunes distàncies comunicatives amb la

persona. Si és un actor sordmut potser li hauràs de parlar en llenguatge de signes, si té una discapacitat intel·lectual potser li hauràs de repetir les coses un parell de vegades o tres perquè les entengui bé... però si és un actor professional que treballa molt, potser té el cap en una altra banda i has de tenir la manera de seduir-lo perquè estigui allà amb tu. Sempre que treballlem amb actors hem de tenir recursos, només cal saber de quins. La diferència entre Escenaris Especials i un curs de teatre amb gent que no té cap malaltia mental és la delicadesa que ha de tenir el professional que imparteix la sessió. Pot ser que en un moment determinat d'un exercici una persona se't trenqui o tingui un estat d'ansietat, que li costi llegir. Tu has de ser allà

per a ajudar-lo a entendre que allò és teatre. Però això també pot passar a qualsevol persona que no tingui un trastorn.

—Com ha canviat el projecte en deu anys?

—Els nois han canviat en molts aspectes personals. Han florit a l'escenari. S'han convertit en actors amb qui es pot parlar, a qui es pot demanar una emoció en concret. Ens coneixem molt bé i tenim més recursos a l'hora d'interpretar. No tenen tanta vergonya, no tenen tanta por de l'escenari, tenen més autoestima, creuen que allò que fan és ben fet. L'equip també s'ha ampliat i això està molt bé, perquè permet als alumnes de tenir més referents. Quant a filosofia, ha canviat perquè vam començar donant un cop de mà als alumnes

La cultura també ha de ser accessible a les persones en risc d'exclusió social. No només anant-la a veure, sinó també creant-la

per treballar certs aspectes pedagògics i ara, en canvi, són ells que m'han ensenyat a mi a escriure més bon teatre, a dirigir millor... és la meua escola. També m'han ajudat a ampliar el ventall de creativitat, perquè et fan arribar a idees a les quals a casa no arribaries mai. Hem après tots de tots.

—Els professors també us beneficieu del projecte?

—Sí, nosaltres ens emportem molta cosa. El teatre sempre és una cosa d'equip, però amb Escenaris Especials ho és molt més, perquè en els espectacles la idea surt del grup. Cada grup diu de què vol parlar, nosaltres l'escoltem i el guiem en aquest procés. Ens diuen quin personatge volen fer, fem improvisacions i escrivim el guió amb ells. Això fa que el professor hagi d'estar molt pendent de llegir bé allò que poden fer aquells alumnes. Per exemple, si tens un alumne tartamut li pots donar un paper en què digui que 'el rei ha mort', i està tan nerviós que aquell tartamudeig li va a favor, s'adequa al guió. Nosaltres hem après a dirigir, perquè la feina t'ensenya a treure la millor part de l'actor que tens al davant.

—Ja són deu anys de funcionament. Què teniu pensat per als cursos que vénen?

—Volem aconseguir que les institucions s'hi impliquin. La gent amb discapacitat no necessita només organitzacions assistencials. La cultura també ha de ser accessible a les persones en risc d'exclusió social. No només anant-la a veure com a espectador, sinó també creant-la. III

Dos dels alumnes d'Escenaris Especials saluden el públic després de la funció. IRENE SERRAT

7 DIES

{ La selecció de la setmana { 6-10 de novembre de 2017

Dilluns 6.

John Reed i la gran crònica de la Revolució Russa

ARXIU

Dimarts 7.

Gabriela Serra:
'Aquestes eleccions, les veig com un trèngol necessari'

ALBERT SALAMÉ

Dijous 9.

Àgueda Micó:
'Els valencians hem de ser un problema per a Madrid'

E.P.

Divendres 10.

Elpidio José Silva:
'És una urgència radical plantejar la il·legalització del PP'

ALBERT SALAMÉ

CENT ANYS DE LA REVOLUCIÓ RUSSA

John Reed i la gran crònica de la Revolució Russa: cent anys dels dies que trasbalsaren el món

Història Es commemora el centenari dels fets de novembre de 1917 que van dur a la proclamació de la República Russa per part dels bolxevics

El periodista John Reed. ARXIU

BEL ZABALLA

Pocs es devien pensar que la gran crònica de la Revolució Russa de 1917 la faria un home de trenta anys original d'una família burgesa de Portland, Oregon. Però avui hi ha força unanimitat a citar *Deu dies que trasbalsaren el món*, de John Reed, com un dels llibres cabdals per a saber i enten-

dre què va passar a Rússia la tardor de fa cent anys. El seu autor, un periodista i poeta i aventurer que havia començat a simpatitzar amb el socialisme de jove, va endinsar-se en les entranyes d'aquella Rússia que 'anava de part', 'un part del qual naixeria un nou món', i va deixar-ne testimoni en una de les cròniques més importants del segle XX.

Coincidint amb la commemoració del centenari de

la Revolució Russa, Edicions de 1984 ha reeditat aquest clàssic, ara amb pròleg de l'historiador Pelai Pagès, que repassa la vida de Reed i constata el seu compromís amb el socialisme i la seva profunda comprensió de la Revolució Russa.

Reed va ser testimoni directe dels grans esdeveniments que van canviar el curs de la història, va participar del sorgiment d'aquell món nou

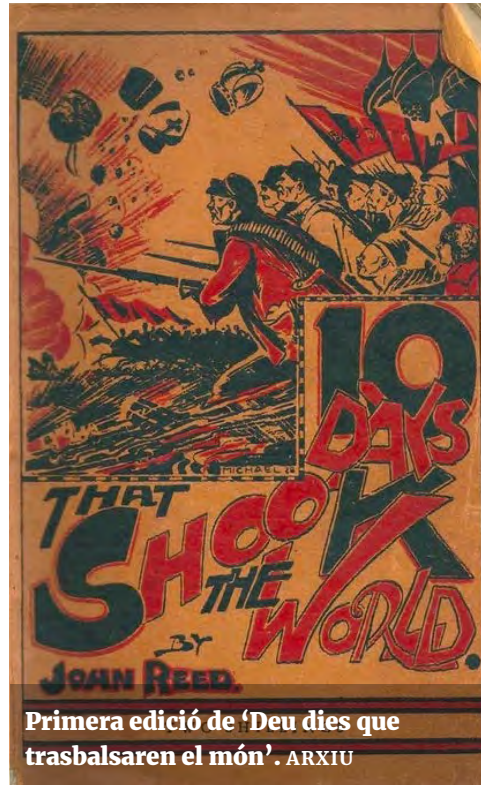
El periodista John Reed en va fer una de les cròniques més extraordinàries del segle XX

CENT ANYS DE LA REVOLUCIÓ RUSSA

que tanta gent somiava esperant que fos millor, també ell, i va transmetre-ho amb la mateixa passió amb què els va viure.

Nascut l'octubre de 1887 en una família de l'alta burgesia nord-americana, John (anomenat 'Jack' per molts) Reed va estudiar a Harvard, i després d'haver-s'hi graduat el 1910, va anar a voltar per Europa. En tornar, va instal·lar-se a Nova York, on de seguida va entrar en contacte amb el sindicat Treballadors Industrials del Món i va començar a col·laborar amb la revista *The Masses*, dirigida pel socialista Max Eastman. Alguna detenció, vida bohèmia, relacions amoroses fugisseres, fins que el 1913 se'n va anar a cobrir la Revolució Mexicana i en va escriure el llibre *Mèxic insurgent*. Cul inquiet, el 1914 va anar de corresponsal a Europa, però en va tornar decebut, impressionat per l'absurditat de la guerra i el 'patriotisme foll'. A final de 1915 va tornar a Portland, cansat de tantes aventures, i durant una visita a casa la mare va conèixer qui seria la seva companya, d'amors i escriptures, per sempre més: Louise Bryant, escriptora, activista política i feminista.

Amb Bryant van decidir anar-se'n a Rússia a final d'estiu de 1917, perquè era allà on s'havien començat a gestar 'grans i terribles esdeveniments'. Reed, que havia estat a Rússia el 1915 durant el viatge a Europa que va fer per a cobrir la guerra dels Balcans, estava convençut

Primera edició de 'Deu dies que traspalsaren el món'. ARXIU

John Reed i Louise Bryant. ARXIU

que la història en majúscula s'esdevindria aviat a Rússia.

Allà, el govern sorgit de la revolució de febrer que havia fet caure el tsar no aconseguia establir-se i continuaven les revoltes. Els bolxevics havien emprès una nova campanya contra un govern que consideraven burgès i prometien pau, pa i terra al poble rus. Si aconseguien sumar a la causa els obrers, els soldats i els camperols, podrien conquerir el poder. Reed va tenir l'olfacte adequat per a saber on calia anar si volia veure el sorgiment del poder proletari. Antibel·licista, tenia molt clar que si els obrers guanyaven a Rússia, allò podria ser el començament de revoltes obreres a Alemanya i a altres països, i no solament s'acabaria aquella guerra sinó que el socialisme governaria mig

Reed estava convençut que la història en majúscula s'esdevindria aviat a Rússia

món. D'aquella estada, Louise Bryant acabaria publicant el llibre *Six red months in Russia*. I Reed, el llibre que el faria passar als annals de la història.

John Reed va presenciar tot allò que després va deixar plasmat en el llibre. Aquesta és una de les forces de *Deu dies...* Ell era a les assemblees, presenciava els interminables debats, era a les converses entre senyores i entre soldats, escoltava i transcrivia què li deia Lenin i què li explicava Trotski. Deixava constància dels debats, plens d'incerteses, de les baralles, de la disciplina revolucionària.

Hi havia arribat quan Petrograd ja bullia. El 23 d'octubre (del calendari modern), el Comitè Bolxevic va aprovar la insurrecció en una reunió que va durar tota la nit, i ell, és clar, i era:

CENT ANYS DE LA REVOLUCIÓ RUSSA

‘Dels intel·lectuals, només Lenin i Trotski afavorien la insurrecció. Fins i tot els militars s’hi oposaven! Es féu una votació i la insurrecció fou derrotada!’

Aleshores s’aixecà un treballador: era un home rude, amb el rostre convuls per la ràbia.

—Parlo en nom del proletariat de Petrograd —digué amb aspresa—. Nosaltres volem la insurrecció. Feu el que vulgueu, però vull dir-vos que si permeteu que els soviets siguin destruïts, no volem saber res més de vosaltres!’

Uns quants soldats se li afegiren... Després es va tornar a votar i... guanyà la insurrecció...’

Reed va ser testimoni dels preparatius de la revolta del 6 de novembre i de la presa del Palau d’Hivern de l’endemà. Era a la sala on es prenién decisions i al carrer on es carregaven fusells. Donava veu a soldats, sindicalistes, periodistes, dirigents, camperols, obrers, tant revolucionaris com contrarevolucionaris.

‘El Soviet de Petrograd estava constantment reunit a l’Smolni, ull de l’huracà. Els delegats, vençuts per la son, es desplomaven a terra, però s’aixecaven de seguida per tal de prendre part en el debat: Trotski, Kàmenev, Volodarski parlaven sis, vuit, dotze hores al dia...’

‘Cap a les quatre de la matinada, vaig trobar Zorin al vestíbul d’entrada, amb un fusell penjat a l’espatlla:

—Ja s’ha engegat! —em digué clamós, però satisfet—. Hem engarjolat el ministre auxiliar de Justícia i el ministre de Religions. Són al soterrani. Ha sortit un regiment que ocuparà la Central de Telèfons, un altre ha anat als

Telègrafs i un altre més al Banc de l’Estat. La Guàrdia Roja és al carrer...’

A l’escalinata de l’Smolni, el primer que vam distingir, enmig de la gentada foscor, fou la Guàrdia Roja: un grup de nois, arraulits i vestits amb roba de treball que duïen fusells amb baioneta i que enraonaven nerviosos.’

Mentre els bolxevics preparaven la insurrecció, el govern provisional es mobilitzava per a frenar la revolta. L’endemà, 7 de novembre, es constituïa el segon Congrés dels Soviets de Diputats de Treballadors i Soldats, amb majoria bolxevic. ‘Era la fi del primer període de la Revolució Russa.’ Discussions, baralles, debats eternals, votacions enceses. També trets. I finalment, la presa del Palau d’Hivern. Aleksandr Kérenski

va abandonar Petrograd, on el Govern Provisional havia estat enderrocat. Reed escrivia que, de matinada:

‘Les coses estaven així. Lenin i els treballadors de Petrograd s’havien decidit favorables a la insurrecció, el Soviet de Petrograd havia enderrocat el Govern Provisional i imposat el coup d’état al Congrés dels Soviets. Ara restava la gran Rússia a conquerir... i després el món!’

El dijous 8 de novembre, el Congrés dels Soviets va constituir el govern de la República Russa sota la forma de Consell de Compromissaris del Poble, presidit per Vladímir Ilitx Uliànov, Lenin, i es promulgaren els decrets sobre la pau i sobre la terra.

‘Que els bolxevics duressin més de tres dies en el poder era quelcom que mai ningú no hauria pensat... llevat, potser, de

Lenin, de Trotski, dels treballadors de Petrograd i dels soldats rasos...’

Ara calia controlar Petrograd i organitzar les forces revolucionàries. Però no ho tenien fàcil.

‘A l’Smolni encara hi havia més tensió que abans, si era possible. [...] Homes que, literalment, s’havien superat a si mateixos, que havien assolit el prodigi de no dormir, de treballar incessantment. Homes sense afaitar, bruts, d’ulls enrogits, que amb els motors de l’exaltació a tota marxa avançaven cap a l’objectiu que s’havien fixat. Eren tantes les coses que s’havien de fer, tantes!’

‘Contra ells no solament tenien la burgesia organitzada, sinó tots els altres partits socialistes, llevat dels socialrevolucionaris d’esquerra, d’uns quants internacionalistes menxevics i

Tropes de l’Exèrcit Vermell. ARXIU

CENT ANYS DE LA REVOLUCIÓ RUSSA

Revolució d'Octubre (6-7 de novembre de 1917)

- Números al mapa:
- 1 Almirallat
 - 2 Ministeri de Guerra
 - 3 Oficina principal de correus
 - 4 Cuartel general del Districte Militar de Petrograd
 - 5 Ajuntament
 - 6 Hotel Astoria
 - 7 Pre-Parlament (Palau Mariinski)
 - 8 Oficina central
 - 9 Central de Telègrafs
 - 10 Última residència coneguda de Lenin, abans de la Revolució d'Octubre

- Comitè Militar Revolucionari POSDR del Soviet de Petrograd
- Comitès bolxevics de districte, seu de la Guàrdia Roja; principals punts de formació de destacaments de guàrdies rojos
- Reunió del Comitè Central bolxevic encapçalat per Lenin per preparar la insurrecció armada
- Unitats revolucionàries de la guarnició de Petrograd
- Vaixells revolucionaris de la Flota del Bàltic (creuer Aurora)
- Govern provisional
- Punts crítics de la capital
- Part de la guarnició favorable al govern

- Primer enfrontament a la impremta kadete, 6 de novembre
- Principals assalts de les forces revolucionàries i situació al Palau d'Hivern el migdia del 7 de novembre
- Desembarcament dels mariners revolucionaris, 15:00-18:00 del 7 de novembre
- Bombardeig del Palau d'Hivern des de la fortalesa de Pere i Pau 7 de novembre
- Instal·lacions ocupades per les forces revolucionàries, 6 i 7 de novembre
- Assalt al Palau d'Hivern, el 8 de novembre

CENT ANYS DE LA REVOLUCIÓ RUSSA

Soldats de l'exèrcit revolucionari rus. ARXIU

La resistència es preparava, i els bolxevics haurien de lluitar contra Kérenski

dels internacionalistes socialdemòcrates. [...] Calia reconèixer que els bolxevics constituïen una facció política en la qual no hi havia gaires homes preparats ni educats...'

A quarts d'onze de la nit del 8 de novembre, la República Russa va ser proclamada per unanimitat. La guerra semblava que s'havia acabat.

'—Companyys! Recordem els que han mort per la llibertat!

I seguidament cantàrem la Marxa fúnebre, aquell cant lent, ple de melancolia i, malgrat tot, triomfant, aquell cant tan rus i tan patètic... La Internacional, després de tot, era un himne estranger. La Marxa fúnebre, en canvi, semblava l'ànima de tots aquells homes, els delegats

dels quals ara seien en aquella sala bastint una nova Rússia que naixia d'obscures visions... Una nova Rússia i qui sap si quelcom més encara.'

Però el Partit Socialrevolucionari havia fet una crida a ciutadans i organitzacions militars a aplegar-se al voltant del Comitè de Salvament del País i de la Revolució. La resistència es preparava, i els bolxevics haurien de lluitar contra Kérenski.

'Si mai hi ha hagut homes que estiguessin sols, és evident que aquell 'grap de bolxevics' ho estaven aquell matí gris i glaçat, mentre la tempesta planava per damunt dels seus caps. Atrapat entre l'espasa i la paret, el Comitè Militar Revolucionari

lluitava... per la pròpia vida.'

El dissabte 10 de novembre, els bolxevics es preparaven per a defensar la República, però al capvespre una companyia de únkers va ocupar la Central de Telèfons. Començava la contrarevolució.

'Homes i dones, els treballadors, sortien a milers, els ravals brunzidors vomitaven hordes grises i miserables. El Petrograd roig corria perill! Cosacs! Pel sud i pel sud-oest tots anaven rajant a través de carrers sòrdids cap a la porta de Moscou: homes, dones, infants, amb fusells, pics, pales, rotlles de filferro, cartutxeres sobre la roba de treball... Mai no s'havia vist una efusió d'una ciutat com aquella, tan immensa, tan espontània! Avançava igual que un torrent, companyies de soldats nascudes amb ells, fusells, camions, camionetes... el proletariat revolucionari defensant amb el pit la capital de la República de Treballadors i Camperols!'

El diumenge 11 de novembre va continuar la lluita entre totes dues forces.

'Despertaren Petrograd el soroll dels trets i la remor de passes. Sota el cel distant i fosc un vent gelat anunciava neu. A trenc d'alba, l'Hotel Militar i l'Oficina de Telègrafs havien estat ocupats per grans contingents de únkers i havien estat recuperats després de sagnants combats. [...] Tot el dia i a tots els barris de la ciutat hi havia escaramusses entre únkers i guàrdies roigs, batalles entre carros blindats...'

Finalment, el dilluns 12 de novembre, les tropes del des-tacament de Pulkovo van derrotar els contrarevolucionaris.

'Per tots els camins arribaven eixams d'homes enfurits que convergien automàticament en el punt d'atac. [...] Aquella batalla era la seva batalla, aquell era el seu món. Ells mateixos havien elegit els seus caps. Fou aleshores que aquella voluntat incoherent i múltiple esdevingué una sola voluntat.'

A començament de 1918, Reed va tornar als Estats Units. Però li van confiscar totes les notes que havia anat prenent durant la revolució, les entrevistes i també tota mena de papers i decrets que havia anat arreplegant. No va ser fins a final d'any, quan va aconseguir de recuperar tot el material confiscat, que es va tancar i es va posar a escriure com un boig, abans no se li esborrés de la memòria cap més detall. Va tenir escrit el llibre en un parell de mesos.

Max Eastman ho recordava així en el llibre *Heroes I have known: Twelve who lived great lives*: 'Estava demacrat, sense

CENT ANYS DE LA REVOLUCIÓ RUSSA

afaitar, amb la pell greixosa, feia cara de no haver dormit i tenia un aspecte mig boig; havia baixat a prendre una tassa de cafè després de tota una nit de feina. “Max, no diguis a ningú on sóc. Estic escrivint la revolució russa en un llibre. Tinc tots els cartells i els papers en una habitació i un diccionari rus, i treballa nit i dia. No he aclucat els ulls des de fa trenta-sis hores. I també en tinc el nom: *Deu dies que trasbalsaren el món*. Adéu, he d’anar a prendre una mica de cafè. Per l’amor de Déu, no diguis a ningú on sóc!”

I en aquella crònica literària extraordinària que és

Deu dies que trasbalsaren el món va relatar totes aquelles hores històriques viscudes durant la Revolució Russa. No s’ho havia mirat pas des de fora, però és que algú neutral no hauria pogut viure aquells dies que trasbalsaren el món com els va viure ell, i per tant, no els hauria pogut escriure.

‘Amb el Decret de Nacionalització de la Banca, amb la formació del Consell Suprem de l’Economia del Poble, amb l’aplicació pràctica del Decret de la Terra al camp, amb la reorganització democràtica de l’exèrcit i amb els canvis radicals a totes les branques del govern i de la vida... amb totes aquestes coses,

efectives només per la voluntat de les masses de treballadors, soldats i camperols, s’inicià lentament, amb molts errors i amb molts entrebancs, la formació de la Rússia proletària.’

Publicat el llibre, que en una edició posterior seria prologat per Lenin mateix (‘Heus aquí un llibre que voldria veure publicar en milions d’exemplars i traduït a totes les llengües’, i els desitjos de Lenin es van fer realitat), John Reed, aleshores ja un militant socialista, va dedicar-se a fer conèixer la Revolució i combatre els discursos antibolxevics que imperaven als EUA. El seu partit va divi-

dir-se en dos, i ell va tornar a Rússia, a final de 1919, per mirar d’aconseguir el reconeixement de la seva facció, el Partit Comunista Laborista, per part del Komintern.

S’hi va estar més temps que no volia, i quan provava de tornar a casa claudesment, va ser capturat a Finlàndia i empresonat. No va aconseguir de sortir en llibertat fins passat un any, i aleshores va poder retrobar-se amb Louise Bryant. La relació entre tots dos –a voltes convulsa– i amb el comunisme és protagonista d’un film que també és un clàssic, *Reds* (1981), amb Warren Beatty i Diane Keaton. Però la felicitat va durar poc. Reed havia agafat el tifus i no va poder sortir-se’n. Pocs dies abans de fer els trenta-tres anys, el 17 d’octubre de 1920, va morir.

No hi ha gaires tombes individuals a la Necròpolis de la Muralla del Kremlin, a la Plaça Roja, i menys de no-russos. Una és la de John Reed, sepultat solemnement el 23 d’octubre de 1910 al costat d’altres herois de la Revolució d’Octubre. Reed, que havia presenciat com aquells dies nevats de 1917 s’hi cavaven les fosses comunes i s’hi soterraven els morts al so de la Internacional, i que havia deixat escrit: ‘De sobte vaig entendre que el devot poble rus ja no necessitava capellans que amb els seus precis l’ajudessin a entrar al cel, perquè havia bastit a la terra un regne molt més esponerós que el que pogués oferir-li qualsevol cel, i morir per aquest regne era una glòria...’ III

John Reed va dedicar-se a fer conèixer la Revolució i combatre els discursos antibolxevics que imperaven als EUA

Fotografia de l’assalt al Palau d’Hivern. ARXIU

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

COMPANY DE CEL·LA PERÒ NO DE LLISTA

Avui es compleix un primer termini de les eleccions que el govern espanyol ha convocat el 21 de desembre. Concretament, avui els partits han d'indicar si presenten coalicions o no.

Tot indica, en el moment que escric aquest text, que en el camp independentista no n'hi haurà, de coalicions. No hi haurà cap llista que agrupe l'independentisme, sinó que cadascun dels tres grans partits –PDECat, ERC i CUP– hi anirà tot sol, amb la possibilitat encara oberta que la CUP opte per no participar-hi.

—
Les crides a la unitat han estat, una vegada més, inútils. Tots els partits han fet veure que estaven disposats a comparèixer units, però en realitat no han fet res per poder comparèixer units. Es veu que es pot ser company de cel·la, però no pas company de llista.

—
La decisió, si s'acaba de confirmar, és un mal senyal. La pulsó partidista al nostre país ha estat sempre molt intensa i, per tant, no puc dir que em resulte sorprenent, això. Però el que significa, i el que significa en aquest precís moment de la nostra història, no pot deixar de sorprendre.

—
Que les forces independentistes accepten d'anar a unes eleccions imposades de manera il·legal pel govern espanyol ja és ben estrany d'explicar. L'única raó per a anar-hi era, en tot cas, acceptant-ho com una oportunitat molt clara de denunciar la situació que viu el país. I també pensant que la possibilitat, real, que l'independentisme les guanye tindria repercussions molt importants sobretot en l'actuació europea i al reconeixement internacional de la República proclamada el 27 de setembre.

—
Ningú no dubta gens de l'impacte enorme que tindria que el govern legítim de Catalunya, formalment depositat pel govern espanyol en aplicació del 155, guanyàs clarament les eleccions i tornàs a palau. Que la primera reunió del govern eixit de les urnes il·legítimes del 155 fos amb els mateixos membres que el 155 va provar

de destruir. Si la força de les urnes reconstruís el govern que Espanya ha dispersat en presons o en l'exili, Rajoy i Sánchez tindrien el problema més greu que ens puguem imaginar i es fa difícil de creure que Europa mantindria aquesta posició intransigent d'ara. Especialment, vist que les crítiques i les queixes contra l'autoritarisme espanyol creixen cada minut.

—
Però sembla que aquesta possibilitat no hi serà, per voluntat pròpia, i que, per tant, ens encaïminem a unes eleccions en què els partits ens obligaran a triar entre companys de cel·la i exili. Aquest sí, aquell no. A això o a rebel·lar-nos-hi no acudint a votar –que al final no deixaria de ser també una forma de protesta contra Espanya i, per què no?, contra ells.

—
Tanmateix, el fet més preocupant de tot plegat és imaginar què faran els partits independentistes catalans l'endemà de les eleccions. Aquell dia hi haurà un president que supose que no serà el president de la Generalitat. I aleshores què? En triaran un de diferent del que ara hi ha a l'exili lluitant per preservar la institució? El president Puigdemont supose que no tindria cap inconvenient a dimitir en favor seu, però amb això al final no farem sinó donar la raó al govern espanyol i validar el 155. Qui siga president substituint Puigdemont serà el president del 155. I què farem a partir d'aleshores? I quina serà la proposta de futur que ens oferirà? Hi ha una república independent que ha estat proclamada. La reconeixerà, aquesta república, el president escollit gràcies a l'aplicació del 155? I si la reconeix, com justificarà aleshores la seua presidència si el president és a l'exili? O és que quan es diu 'retorn de les nostres institucions' vol dir retornar a la Catalunya que era una autonomia dins Espanya? A la Catalunya d'abans del 27 d'octubre de 2017. Pregunte.

L'ESPANYOLISME FRUSTRAT

MARTA ROJALS

«No se'ls havia acudit d'alertar que l'espanyolisme frustrat podia, no pas 'caure' en la violència, sinó intensificar la violència dels seus violents de sempre»

Tradueixo de la 'lengua común' un titular de fa tres dies però que, paraula amunt, paraula avall, podria ser atemporal: 'L'independentista frustrat pot caure en la violència', diu un entrevistat ics en un diari zeta. Les notícies s'actualitzen i els entrevistats van passant, però aquesta 'preocupació' continua emergint periòdicament i destacant-se amb lletres grosses. Mentrestant, els mitjans sensibles ja han amortitzat la mateixa 'plantilla' des de l'1-0: 'Ultres agredeixen [nombre d'afectats] després/durant/abans d'una manifestació unionista a [nom de la població]'. I als avisadors tan preocupats per la cosa no se'ls havia acudit d'alertar que l'espanyolisme frustrat podia, no pas 'caure' en la violència, sinó intensificar la violència dels seus violents de sempre. A això, ja hi tornarem més endavant.

No sé si a valtros us fa la mateixa sensació, però després de set anys de manifestacions massives on no s'ha trencat ni una paperetçetera blablablà, la preocupació que l'independentisme pugui 'caure en la violència', si abans semblava l'expressió d'un desig de mal confessar, ara que som al 155 té un aire de patètica súplica. Perquè un cop s'ha demostrat que no calia violència 'indepe' per a justificar el 'correctiu' de l'estat espanyol, els advertiments en aquest sentit encara fan més llàstima: amb institucions, activistes i mig govern segrestats, una hipotètica violència 'indepe' ja només 'serviria' per a tranquil·litzar consciències entre certs sectors de l'espanyolisme soft, els que cada vegada que la maquinària de l'estat estrangula una mica més els independentistes corren a piular 'quin gran error', 'quin desastre', i surten en entrevistes tots preocupats, des d'una hispanocèntrica equidistància, de mira on ens han portat 'els uns i els altres'.

En tot cas, en aquest conflicte, les ulleres de veure la violència no enfoquen igual cap a tots dos cantons. Per això, una sola pintada en una seu de Ciutadans, passada per l'amplificació aclaparadora dels altaveus del règim, val per dècades de destrosses a seus catalanistes. Per això, una sola escridassada en una paradeta de SCC, multiplicada pel mateix factor màgic, supera totes les amenaces de mort a polítics independentistes, i un escarn en una seu del PP –amb adhesius, cartells i urnes!– aixeca més polseguera que el degoteig continu de propietats vandalitzades per tenir l'estelada al balcó. Sense aquesta matemàtica creativa no s'explicaria que, el 20-S, tres Patrol de la Guàrdia Civil plens d'adhesius –de nou els adhesius temibles– esdevinguessin el tòtem reparador d'una

Si en lloc de feixistes fossin antifeixistes, les lletres de 'kale borroka' no cabrien a les capçaleres dels diaris espanyols

Tu i jo podem acabar detinguts com una Aina i un Adrià qualssevol, o acusats d'incitar a l'odi per una piulada o un article com qui tracta a classe l'1-O

'violència' imaginària i llargament esperada, el subterfugi diví que per fi permetria empescar-se un 'alzamiento tumultuario' i empresonar Sánchez i Cuixart. Com va dir algú, mai uns quatreperquatre no havien estat tan plorats, que només els faltava treure'ls en processó per Setmana Santa.

Tot això per a arribar a la violència que no depèn de les ulleres amb què la miris, perquè si ets 'indepe' te les farien saltar d'una hòstia. Jordi Borràs, expert en la xacra de la ultradreta, ha comptat més de cent casos documentats de violència espanyolista, cent, aquests últims dos mesos, dos. Si això no és un problema de salut pública, ja em direu què és. I l'altra: si en lloc de feixistes fossin antifeixistes, les lletres de 'kale borroka' no cabrien a les capçaleres dels diaris espanyols. I així tenim ramats de delinqüents desbocats, frustrats perquè els has tocat l'una-grande-y-libre, que tant et poden hostiar perquè parles la teua llengua, com perquè vas vestit amb la samarreta que et dóna la gana, com perquè portes el Cat a la matrícula, perquè ets català d'origen africà o de religió sikh, perquè ets periodista d'un mitjà determinat, perquè no crides 'Vivaspaña' al mig de la plaça de Francesc Macià, i un llarguíssim etcètera d'aleatorietats.

Parlem d'una violència tan transversal que la practiquen des d'analfabets tatuats amb creus gammades fins a 'pijofatxes' il·lustrats que assalten escoles catalanistes. Parlem dels ramats de feixistes, xenòfobs, homòfobs i racistes que se senten la mar de còmodes acudint a manifestacions 'moderades', amb assistents com Paco Frutos o Miquel Iceta que, si no fos per la beneïda unitat d'Espanya, temps enrere els haurien apallissat de grat. Sí, parlem d'ultres que se senten comodíssims, ehem, entre centenars de milers de 'moderats' que celebren el 155, la persecució judicial dels dissidents i la presó dels innocents: qui ho hauria de dir, eh?

L'espanyolisme té un problema i no sé si és el 3%, però a cada 'mani' seua els 'indepes' de la zona ens hem d'alertar per les xarxes –vigileu aquí, allà, #alertaultra, són al metro, baixen per tal carrer– i hem de canviar la rutina per por de topiar amb els seus delinqüents. I després hi ha l'altra por, perquè la seua impunitat és proporcional a la nostra indefensió: que, per aquestes dobles ulleres de mirar, mentre els ultres campen a la caça dels nostres semblants i acumulen absolucions o denúncies que no prosperen, tu i jo podem acabar detinguts com una Aina i un Adrià qualssevol, o acusats d'incitar a l'odi per una piulada o un article com qui tracta a classe l'1-O, o vés a saber quina variant sui generis de la llei mordassa. Perquè al carrer encara pots fer cap a casa o a l'hospital, però qui sap què et podria passar si caiguessis a les grapes de les forces d'ocupació 'de tots', aquestes que tant poden fer voleiar l'estanquera des dels furgons a les 'manis' unionistes, com permetre la salutació nazi davant de les seues comissaries, com destrossar-te un bar perquè parles italià. ■

GABRIELA SERRA

‘Aquestes eleccions, les veig com un tràngol necessari’

Entrevista a la diputada de la CUP, partit que diumenge decidirà si es presenta a les eleccions del 21-D i, si fos el cas, de quina manera

ALBERT SALAMÉ

JOSEP REXACH

Els partits independentistes encara defineixen l'estratègia per a les eleccions del 21-D. PDECat i ERC ja han dit que s'hi presentarien, però no si ho anirien en una llista única. Mentrestant, la CUP, amb uns processos interns que sempre requereixen més temps, no decidirà res fins diumenge.

Lavors les bases aclariran en una assemblea extraordinària si concorren a unes eleccions que consideren il·legítimes. I, si escau, si hi van tots sols o amb coalició amb més forces independentistes o d'esquerra. La diputada Gabriela Serra explica en aquesta entrevista que és partidària de presentar-se als comicis i reblar la majoria

independentista per a continuar aplicant la república. Parlem de com es farà això, de quins inconvenients hi va haver en la proclamació del dia 27 d'octubre i com ho va viure en primera persona. Som-hi.

—La CUP decidirà la setmana vinent si concorre a les eleccions i de quina

En aquestes eleccions hem de defensar el desplegament de la república catalana

Fins que no vegem els programes electorals pot haver-hi sorpreses. El senyor Santi Vila no és l'únic processista que hi ha al PDECat

manera. Quina opció us agrada més?

— Això és molt complicat perquè el cor, i quan dic cor vull dir els sentiments i la indignació, em diuen que no s'hauria de concórrer a aquestes eleccions. I no s'hi hauria d'anar perquè són unes eleccions fruit d'un cop d'estat. Són unes eleccions fruit de l'aplicació del 155, que no és més que l'anul·lació de totes les nostres institucions democràtiques. Són unes eleccions que pretenen un punt i a part de tot el procés que hem acabat amb la instal·lació i la proclamació de la República i, per tant, ens volen tornar a posar en una situació que ja hem superat.

— I el cap què us diu?

— Per una altra banda, penso que som en un moment que no podem cedir ni una conquesta, ni un dels espais, que l'esquerra independentista i que l'independentisme ha guanyat a casa nostra. I, per tant, possiblement, no participar en les eleccions significaria retrocedir en moltes d'aquestes reivindicacions. I no solament reivindicacions des del punt de vista nacional, republicà i independentista, sinó també des del punt de vista social. I per tant, m'inclino més, malgrat tot, a pensar que cal anar a aquestes eleccions. Però que quedi clar, fins diumenge no sabrem com ho fem perquè hi ha una cosa que sí que hem encertat: que garantim que puguem prendre qualsevol decisió. I així ho tenim garantit amb els registres que farem. Totes les possibilitats són sobre la taula.

— Dieu que veieu amb bons ulls les eleccions...

— No les veig amb bons ulls, les veig necessàries. Un trèngol necessari. Amb bons ulls veuria unes eleccions constituents. Les que havíem de fer després d'un procés constituent de base, participatiu, transversal i vinculant.

— Doncs en aquestes eleccions, que veieu com un mal necessari, com creieu que se sentiria més còmoda la CUP? Tota sola o en una llista unitària amb l'independentisme o forces d'esquerra?

— Bé, aquests és un dels debats que tindrem aquest diumenge.

— I Gabriela Serra de què és partidària?

— Gabriela Serra en aquests moments no pot prendre posició perquè tenim una fidelitat a allò que pugui sortir i no és aconsellable que prengui cap posició. Però sí que us puc dir que el problema no és amb qui anirem a les eleccions, sinó per què hi anem. I en aquest per què trobarem la resposta amb qui cal fer això. I no únicament trobarem la resposta amb qui cal fer això, o amb qui es pot portar endavant aquesta lluita de resistència en defensa de la República, que és el que serà aquesta legislatura en última instància, sinó de quina és la millor manera d'entomar-ho.

— I amb quin objectiu s'hi hauria de presentar la CUP, en aquestes eleccions?

— Hem de defensar el desplegament de la República Catalana, l'obertura del procés constituent, orientar-nos cap a unes eleccions constituents, fer un pla d'emergència que sigui capaç d'entomar totes les necessitats imperioses que tenen els sectors més desfavorits de la nostra societat, aplicar totes les lleis que el TC ens ha prohibit... Haurem de fer una campanya per a tenir un parlament, esperem i desitgem, que vulgui aplicar el resultat de l'1-O.

— Aquest desplegament es pot fer amb una candidatura conjunta amb sectors de Podem representats per Fachin?

— Sí, és clar que hi ha la possibilitat de muntar una candidatura que vagi més enllà de la CUP. El problema és si ens posarem d'acord amb el perquè. I aquí és on hem de posar l'èmfasi més gran.

— Encara que no defensin la proclamació de la República?

— El company Dante, crec que ha anat prenent unes posicions molt properes, més enllà del sobiranisme, i vorejant d'una manera molt ferma el dret d'autodeterminació. Ha estat molt valent en les decisions en l'àmbit parlamentari i ha portat Podem d'una manera molt

Tenir el president de la República i els nostres consellers a Brussel·les, que és Europa, penso que ha estat una decisió molt intel·ligent

Gabriela Serra va ser membre de les Brigades Internacionals de Pau a Guatemala. ALBERT SALAMÉ

agosarada. Per això crec que ha tingut un paper aclaridor a Catalunya Sí que es Pot en les derives absolutament constitucionalistes i espanyolistes del partit.

—Per tant, no ho descarteu?

—Parlem amb tothom qui vol parlar amb nosaltres, però aquesta decisió s'haurà de prendre diumenge vinent.

—Ell ja ha dit que no entrarà en cap de llista de cap altre partit. Però, l'hauríeu 'fitxat' per la CUP?

—Si es tornés independentista sí.

—Amb els partits separats, aquestes eleccions no podrien semblar unes autonòmiques més?

—Allò que anima la gent i dona projecció i perspectiva són els programes polítics. Val a dir, perquè n'hem tingut una demostració feient fa quatre dies, que moltes vegades els programes polítics es converteixen en una eina per a guanyar vots i no per a adquirir compromisos. Ho hem vist amb l'ex-conseller Vila, que diu que ell, voluntàriament i conscientment, no va aplicar el programa i el full de ruta

que tenia la seva coalició. És molt fort. Per tant, allò que ha d'animar la gent, i en això sí que crec que trobaríem coincidències programàtiques, és el programa amb què tu vols demanar el compromís amb el poble. I a la CUP hem demostrat de manera molt clara que som coherents amb el programa amb què ens vàrem presentar.

—En cas que l'independentisme guanyi, seria el moment per a un govern de concentració?

—S'haurà de veure. Hem de veure el programa dels altres partits.

—Tenint en compte que tots dos portaran la constitució de la República en el programa.

—Moments per a governs de concentració, n'hi ha hagut més. Digueu-me suspicax, però fins que no vegem els programes electorals pot haver-hi sorpreses. El senyor Santi Vila no és l'únic processista que hi ha al PDECat. El senyor Santi Vila que no volia arribar on hem arribat. N'hi havia més, però van ser guanyats per una majoria més convençuda sobre la

independència. Per tant, hem de veure programes per a saber els nivells de suma que hi pot haver. I també veient aquests programes sabrem si en algun moment podria pagar la pena de pujar tots en un mateix vaixell per a fer-lo arribar a bon port.

—Intuíu que serà una setmana de 'pressing CUP'?

—Possiblement. Però no tan sols 'pressing CUP', també hi haurà 'pressing ERC', 'pressing PDECat'... Cadascú tindrà la seva porció. Val a dir que l'escenari que es preveu després de les eleccions és un escenari duríssim. Jo el veig més dur, segons els resultats, que ara. Fins ara la repressió ha anat venint de mica en mica fins al punt final del 155. L'estat, perquè no cal parlar de govern, farà tant com pugui per impedir que la majoria independentista vagi endavant. Per tant, això ens ha de fer preveure que serà una situació molt dura. I que seran situacions, com sempre hem dit a la CUP, que només es podran defensar des del carrer. Deixant de banda si anem en coalició o no, els grups parlamentaris

independentistes tindrem la necessitat de fer passos junts una vegada instal·lats al parlament.

—De fet, la CUP sempre havia alertat amb insistència que l'estat espanyol no tindria límits.

—Fa falta que tots siguem més transparents. Nosaltres ho hem estat. Potser fins i tot ho podríem haver estat una mica més. Però tu no pots anar a la campanya d'un referèndum dient que passarem d'una legalitat a una altra, que serà la revolució dels somriures, que anirem a dormir autònoms i ens despertarem republicans. Hi ha hagut una excessiva dosi de lliri a la mà. Conscientment o inconscientment, no ho sé, però per això molta gent no pot entendre la repressió que hi va haver. Gent que es creia que després de la proclamació ja estaria, que les estructures d'estat estaven preparades... Doncs no. Perquè hi havia coses més o menys preparades, però quan la CUP deia que el procés d'independència només podia ser unilateral i que l'estat no acceptaria mai ni un procés negociat ni bilateral, ho dèiem amb una anàlisi

del monstre que teníem al davant que és el règim del 78 consolidat en un estat.

—Teníeu constància que no hi havia les estructures d'estat preparades?

—Hi havia un seguit d'accions a fer immediatament després de la proclamació. Hi havia unes mesures, unes lleis, unes normes i uns criteris. Hi ha una llei de transitorietat que articula el procés d'una legalitat a una altra fins a l'elaboració d'una constitució. Però no es va preveure ni es va calibrar que això es faria amb una total agressió i repressió política, judicial i militar d'un estat. Rajoy utilitza tot l'aparell de l'estat. Es creia que seria un procés més dialogat, més negociat i més democràtic, i no la versió més conservadora i feixista que tenim.

—Per això Puigdemont va dir que s'havia decidit de no aplicar la República perquè tenia dades que l'estat espanyol intensificaria la violència. Què es pot fer després del 21-D si davant hi ha un estat que pot tornar a actuar igual?

—Rajoy ja ha dit que si guanya l'independentisme s'haurà d'aplicar un 155 més

gran encara. Ara, fins al 21 de desembre encara hi ha moltes coses que s'han de veure com es desenvolupen i que ens diran què hem de fer després de les eleccions.

—Quines?

—Cal veure què passa a Brussel·les amb la sentència del jutge respecte del president de la República Catalana, el senyor Carles Puigdemont, i les conselleres. S'ha de veure si la reacció que finalment hi ha començat de veus autoritzades de membres o ex-membres europeus, que s'han manifestat sobre la barbaritat antidemocràtica de Rajoy, s'amplia o es manté. O com evoluciona el conjunt de la ciutadania dels pobles de l'estat espanyol. Aquests últims dies hem vist mostres de suport i mobilitzacions fins i tot de gent que no és independentista però que dona suport al dret d'autodeterminació. Vull dir que hi ha una colla d'elements que ens poden determinar què passarà.

—Tenint en compte tots aquestes elements, que s'han d'aclarir, el moviment de Puigdemont, improvisat o no, de desplaçar-se a Brussel·les, com el valoreu?

—Jo i la CUP pensem que ha estat un moviment força oportú. El fet de tenir el president de la República i els nostres consellers a Brussel·les, que és Europa, penso que ha estat una decisió molt intel·ligent. Com també penso que era necessari que alguns consellers es quedessin aquí per a defensar el nostre govern republicà, encara que després, dissortadament, acabessin a la presó. Altrament, el problema català, com l'anomenen, s'hauria quedat del Pirineu en avall. Ara es va estenent del Pirineu en amunt.

—Què vàreu sentir el dia que vàreu proclamar la República?

—Va ser un sentiment dual. Per una banda, va ser emocionant per la declaració en si mateixa, l'escenari, els batlles que ens acompanyaven, els diputats i les diputades. Arribar fins aquí no ha estat un camí gens fàcil. Ple de pedretes i pedrasses. Va ser un moment en què vàrem poder dir que havíem complert i que havíem estat honestos amb la nostra

La mirada serena de Gabriela Serra, en un moment de l'entrevista. ALBERT SALAMÉ

gent. Tenia molt present l'homenatge que feia uns dies havíem fet al president Companys i als caiguts per la República: 'Visca Catalunya, visca la República. Aquest cop sí, president', vaig dir a l'acte. Vaig tenir al cap tots els caiguts en el passat, que s'ho mereixen tot, igual que aquells que vindran. Però també hi havia un respir contingut perquè sabíem que ara començava la part pitjor.

—**Ho sabíeu?**

—Tots i totes els qui érem allà ho sabíem. Tots sabíem que fèiem un acte d'autoafirmació, un acte de reconeixement a la nostra responsabilitat amb el nostre poble. Però sabíem també que començava una fase duríssima. La fase duríssima ha estat molt més ràpida, molt més funesta i molt més antidemocràtica que no podíem pensar.

—**Il·lavors, dos dies de silenci. Un silenci que la CUP també va entomar i molta gent es va estranyar que no cridéssiu a la mobilització.**

—És que s'esperava la reacció de l'estat. Per una altra banda, i jo puc parlar per la CUP, escalfàvem motors, fent reunions d'àmbit territorial, amb els CDR i socialitzant i sentint com estava la nostra gent. Calia tocar tot això perquè en el moment de proclamar la República calia preveure si teníem la gent en sintonia i fins on estava disposada arribar. I com s'ha vist, i es veurà, la gent hi està més que disposada. Tot això cal articular-ho i requereix temps.

—**És clar, molta gent creia que estava tot preparat i que es passaria a controlar el territori, les institucions...**

—S'ha de comptar sempre que tindrà l'estat, que és el poder màxim, posant bastons a les rodes. Pots tenir la banca catalana aprovada, la llei de transitorietat, el que vulguis. Però després tu necessites que aquella gent posi els diners en aquell banc, que la gent faci la declaració on l'ha de fer... Havíem d'aplicar tot això i desplegar la llei de transitorietat, apropar-la a la gent i a les institucions, i començar un procés

Detall de les mans de Gabriela Serra durant l'entrevista. ALBERT SALAMÉ

constituent que donés seguretat i perspectiva i projecció urgent. Però ens van tallar de soca-rel tot allò que en aquell moment calia començar a fer.

—**Creieu que el govern havia d'haver fet algun pas més en la implantació de la república?**

—Jo crec que ara no són moments de retrets. Indiscutiblement, s'hauria pogut fer millor. Uns més, uns menys. Possiblement, tots ho podíem haver fet una mica millor. Ara el problema és saber com entomem i com fem els passos necessaris per al desplegament de la República; com fem la mobilització necessària per a l'alliberament dels nostres presos i preses; i com fem els passos necessaris perquè tot allò que faci el govern i el president de la República des de l'exili sigui decisiu i sigui un suport explícit perquè les eleccions del 21-D puguin assemblar-se a unes eleccions democràtiques. ■

Ara no són moments de retrets. Indiscutiblement, s'hauria pogut fer millor. Uns més, uns menys

ÀGUEDA MICÓ

‘Els valencians hem de ser un problema per a Madrid’

Entrevistem la coordinadora general del Bloc i coportaveu de Compromís

NÚRIA CADENES

Ara que finalment arriba el fred que l'estació requeria, la temperatura política augmenta al País Valencià: el 18 de novembre hi ha convocada a València una manifestació per posar sobre la taula la qüestió del finançament. En parlem amb Àgueda Micó (l'Olleria, Vall d'Albaida, 1978), coportaveu de Compromís i coordinadora general del Bloc. De la manifestació, del Govern del Botànic, dels moviments re-centralitzadors de l'estat espanyol i, amb les precaucions que facin falta, del 2019.

—Per què aquesta manifestació i per què ara?

—El valencianisme polític ho ha tingut clar des del primer dia. Arrosseguem el problema del finançament des del començament de l'estat de les autonomies. Ara que tenim rellevància pública i que formem part de totes les institucions, tenim més possibilitat d'explicar-ho, perquè tothom al País Valencià siga conscient del problema d'infrafinançament que tenim. Pot fer la sensació que és una cosa molt abstracta, però si entres en detall, la gent veu que no tenir un finançament o unes inversions justes vol dir no tenir els hospitals que ens pertoquen, no poder construir les escoles que ens pertoquen, etc. Afecta la qualitat de vida de la gent. Tenim una acumulació de deute històric de més de vint mil milions d'euros. Som l'11% de la població de l'estat espanyol, el 10% del PIB, i rebem un 3,5% d'inversió real. El corredor mediterrani, que és una infraestructura clau, continua aturat...

—I s'arrossega des de temps immemorials.

—Sí. Però des que el valencianisme polític té un altaveu fort i la capacitat d'influir en l'opinió pública és més fàcil que ens escolten. I crec que, en part, el fet que els problemes valencians aflorin també és perquè hem tingut la capacitat de liderar aquesta qüestió. Quan hi ha un partit nacionalista fort afloren els problemes reals i ens convertim en un

Bonig va a Catalunya a manifestacions espanyolistes i, en canvi, no és capaç d'eixir al carrer ací per defensar els interessos valencians

Al País Valencià tothom ha de ser conscient del problema d'infrafinançament que tenim

problema per a Madrid. I és això, que pretenem: ser un problema per a Madrid. Si no ets un problema, no hi ha solucions per a tu. I crec que ho estem aconseguint: estem obligant tots els partits polítics a posicionar-se en el marc de la defensa dels interessos valencians. Fins al punt que Ciutadans ja ha dit que s'incorporava a la manifestació unitària.

—**Com ho valoreu?**

—És una gran notícia. Aïllem el PP, que diu que no veu bé que es faça una manifestació perquè 'les coses s'han de negociar en els despatxos' i que eixir al carrer no és la solució. Però, després, veus com Bonig va a Catalunya a participar en manifestacions espanyolistes i, en canvi, no és capaç d'eixir al carrer ací a defensar els interessos valencians. Volem denunciar eixa actitud hipòcrita del PP i al mateix temps, el fet que, arran de la crisi territorial de l'estat espanyol, intente portar eixe conflicte al País Valencià: vol ubicar Compromís en un posicionament de radicalitat política i és el PP, en realitat, qui té una postura molt radical en el nostre territori. Que és l'única cosa que tenen, perquè no presenten cap projecte polític per al País Valencià, no tenen objectius de futur. S'emboquen amb la bandera per tapar els casos de corrupció i atacar el govern del Botànic, que ara mateix és un govern amb molta estabilitat: les enquestes d'opinió pública mostren que la gent valora positivament l'acció de govern, i, per primera vegada al País Valencià, tots els consellers i les conselleres l'aproven.

—**Com veieu la situació a Catalunya?**

—Hi ha hagut una clara falta d'altura de mires de determinats partits polítics, que sols s'han preocupat d'utilitzar electoralment la qüestió catalana per guanyar eleccions a la resta de l'estat espanyol. I no ho han volgut veure com una oportunitat per anar avançant cap a un estat més federal, descentralitzat, plural. No sé si el PP pensava que no s'arribaria tan lluny, ni fins a quin punt han estat conscients de la seua falta de diàleg o no. El trencament es va produir quan

van portar l'estatut al Constitucional (i no ho van fer amb l'andalús, encara que tenia molts articles similars). Ara bé, les reivindicacions nacionals de Catalunya no són una qüestió nova. I l'estat espanyol no hi ha sabut donar resposta mai. De fet, l'independentisme ha anat creixent a Catalunya gràcies, també, a eixa falta de visió del PP i el PSOE. Sincerament, estic molt preocupada. Primer, pels empresonaments, per com s'utilitza la justícia per exemplificar, per espantar. Volen frenar l'independentisme a Catalunya perquè a ningú se li acudisca de tenir una visió més plural de l'estat espanyol. Ara pense en Lijphart, per exemple, quan explica que en societats on hi ha llengües i cultures diferents, hi ha d'haver sistemes polítics que permeten que s'expressi eixa diversitat, perquè, si no, es genera una fractura social i política. Solució?

—**Ah.**

—Jo no la tinc. Però nosaltres pensem que l'exemple del Regne Unit i Escòcia és de sentit comú: un referèndum legal pactat. A més, en Catalunya un 80% de la gent està d'acord amb eixe dret de decidir. I em va sorprendre una enquesta recent que mostrava que, a l'estat espanyol, també hi havia una majoria que estava a favor d'un referèndum legal pactat. Vull dir que és complicat i no ho és tant, en realitat, si hi ha voluntat política. I és això, que ha mancat. Hi ha massa interès electoralista. Ho han utilitzat per tapar els seus problemes i també per intentar tornar al sistema d'abans del 15-M, quan no havia afloreat eixe pluralisme polític i social que va trencar les majories absolutes. És clar que això fa que el sistema polític siga més inestable, però és bo, perquè si l'estabilitat implica uniformitat en societats plurals, a la llarga comporta encara més conflicte.

—**Els moviments recentralitzadors de l'estat espanyol també afecten el País Valencià...**

—Afecten tothom. Ara, per exemple, tenim molts problemes per a desenvolupar les nostres competències perquè el PP

recorre contra totes les lleis que aprovem ací. I fixa't que parlem de competències constitucionals i no d'anar més enllà i fer canvis a la constitució, encara que serien necessaris, i optar per un sistema més federal, no: és que ja ni tan sols deixen que funcione el sistema actual! I aturen el dret civil valencià i les lleis contra els desnonaments o la pobresa energètica. No ens deixen governar. I, en l'àmbit financer, ens tenen intervinguts: Montoro ens diu quants diners del FLA podem gastar i quants no. I això que les competències són nostres. L'estat espanyol, al final, en què en té? Defensa? Política exterior? Les qüestions clau, com ara la salut o l'educació, les gestionen les comunitats autònomes. I l'estat espanyol juga amb els diners que nosaltres hem d'aplicar. Hi juga. Al servei del seu afany recentralitzador.

—**'Els polítics valencians només saben plorar', va dir el ministre espanyol Montoro.**

—Sí. En fi. Doncs hi ha un refrany valencià que diu que qui no plora no mama. I sembla que aquest traure a la palestra els problemes valencians funciona. Perquè ara tots els partits polítics (menys el PP), els sindicats, la patronal, les associacions cíviqües i socials, tot el món, es manifestarà el 18 de novembre. Volem tenir prou poder quan anem a Madrid a negociar el nou model de finançament, la quitança del deute històric i les noves inversions en els pressupostos. I si hi anem empesos pels cinc milions de valencians i valencianes, serà molt difícil que puguen no fer-nos cas. És que no és una qüestió partidista, aquesta, sinó ideològicament transversal, i afecta tota la ciutadania. Si sumem un finançament just amb una bona gestió pública (i sense robar, és clar), de seguida tindrà repercussió en la vida real de la gent.

—**Més enllà dels temes que el PP presenta com a conflictius, no pensem que arriba poca informació de les coses que fa el Botànic?**

—En som conscients. I intentem revertir aquesta situació. A Compromís sempre

Àgueda Micó al seu despatx. EP

hem utilitzat les xarxes socials, però no n'hi ha prou. Quan governava el PP, a base de pandereta, feien moltes promeses que no complien, però com que les venien quedava com una cosa que havia passat. Ara ens passa el contrari: desenvolupem moltes polítiques públiques centrades en les persones (de fet, aquests últims pressupostos són els més socials que ha tingut mai el País Valencià), però, en canvi, no arriba a la gent.

—**I quan us diuen que els canvis van a poc a poc?**

—Sí. És que el PP ho va deixar *atado y bien atado* perquè fóra gairebé impossible, per exemple, posar en marxa el procés de retornar la ràdio i televisió públiques. I costa. Ara tot indica que abans de Nadal començarà a emetre la ràdio, i la plataforma digital amb dibuixos animats en valencià. I a partir del març de l'any que ve, la televisió. Crec que arriba tard. Però també sóc conscient que arribar fins ací ha costat moltíssim. Aquests vint anys de majoria absoluta del PP han arrasat. Literalment. La vida pública del País Valencià està devastada. Per molt de

pressa que vulgues anar, per molt que faces, de vegades tens la sensació que no és suficient. I és que no és suficient.

—**'Vida pública devastada': és dur, això.**

—Sí. Tenim una cultura política de molt baixa participació. I fins i tot de baixa qualitat. Per això és complicat un canvi de paradigma. Així i tot, el fet que tinguem un govern de coalició, de negociació constant, on mai ningú pot fer allò que vol completament, funciona molt millor que no em pensava. Ben mirat, a Compromís, la nostra manera de funcionar ja és això, també. El fet d'haver de trobar solucions de consens fa que les decisions que prenem acaben essent assumides d'una manera més àmplia. N'hem anat aprenent i hem anat assumint que, o prenem les decisions per consens i tothom queda una mica decebut pel que fa al resultat, o no funciona. Hem canviat la nostra cultura política. I això fa que ara, que encarem situacions complicades en institucions, no ens vinga de nou. Potser tenim més instruments per a poder gestionar la pluralitat política que uns altres partits. Aquesta és la part positiva.

—I la negativa?

—Que de vegades ens costa més prendre decisions. Per exemple, a la gent del Bloc ens agradaria que el funcionament de Compromís fóra com el nostre, que és molt assembleari i obert, però Compromís no funciona per votacions i majoria, sinó per consens. I crec que és positiu. En societats plurals, el consens funciona molt bé. En partits o projectes plurals, també.

—Compromís és una coalició de partits, però no és permanent. O sí?

—Nosaltres diem que som una coalició permanent i estable, però cada volta que ve una contesa electoral hem de signar la coalició. Per tant, som permanents i estables en la mesura que fa deu anys que treballem i ens hem dotat d'unes normes bàsiques i un cert funcionament orgànic. Som tres partits: el Bloc, Iniciativa i els Verds. El Bloc és bastant més gran que Iniciativa que, alhora, és bastant més gran que Els Verds. I, a més, compartim la vida política amb Gent de Compromís.

—Que ara són una mica als llimbs...

—Quan es va crear Compromís i s'hi van apuntar, se suposava que seria una situació temporal, fins que es convertiren en algun a cosa més, no sé si un partit però sí una estructura més unificada. Però no ha passat. I això causa que aquesta gent que no és d'un partit, sinó directament de la coalició, no es vegi representada en algunes decisions que es prenen des de la direcció nacional. Hi havia un Consell General amb representants del Bloc, Iniciativa, Verds i Gent de Compromís, però no funciona. Al final, la solució és que tots vulgam que torne a eixir. Però en això no tenim consens. Al Bloc sí que ho volem, però les altres dues potes no ho veuen igual. Haurem de veure quins instruments utilitzem perquè els qui no són de partits es troben més còmodes en l'estructura nacional de Compromís.

—Acabeu d'anunciar que eixiu del govern municipal d'Alacant. Alguna solució a la vista?

—L'actitud de Compromís a Alacant sempre ha estat constructiva. Hem cosit el pacte de govern, sempre complicat, des

del primer dia. Quan les investigacions del batlle ixen a la palestra, pensem que cal una actitud coherent per a allò que sempre hem defensat, l'ètica en la política. Els donem una oportunitat perquè la governabilitat de la segona ciutat del país és fonamental, i també perquè la investigació estava en fase fiscal i no judicial. En l'acord per a refer el pacte, demanem que si s'agreuja la situació s'hagi de triar un nou batlle del PSOE. Doncs la situació s'ha agreujat, la investigació ja és judicial i el PSOE d'Alacant no té intenció que el batlle dimitesca. Per tant, han incomplert el pacte i no podem continuar governant amb ells. Si en algun moment tornen a l'acord i el batlle dimiteix, estarem en disposició de refer un acord de govern de progrés en Alacant.

—La constitució del Govern del Botànic va marcar un canvi de cycle polític. Fins a quin punt penseu que en veurem la consolidació, d'aquí a dos anys?

—Estic convençuda que, en el 2019, el Botànic continuarà. És veritat que el PP prova d'utilitzar els instruments que té al seu abast, i la crisi territorial catalana, per revertir els canvis socials que hi va haver en el 2011, i que van acabar produint el canvi en 2015. Però, sincerament, més enllà d'allò que puguen dir el PP i Ciutadans, mentre el Botànic siga útil a la societat valenciana (i mentre es consoliden projectes com ara la renda d'inclusió, el copagament farmacèutic, la construcció d'escoles, l'increment de les beques de menjador...), no perillarà. En tot cas, les dificultats vindran més de part de la gent que ens diga que en vol més, que no hem avançat prou. I haurem d'explicar que en quatre anys no es pot revertir el mal de vint, i molt menys amb els greus problemes de finançament que tenim. Consolidar el Botànic també dependrà de la nostra capacitat d'explicar a la gent què fem i en quines circumstàncies. I de continuar fent bé la nostra feina. Per a la majoria.

—Acabem: quin és el darrer llibre que heu llegit?

—País Valencià, avui i demà. És un assaig coral coordinat per Jordi Muñoz. En vaig fer la presentació fa poc a Albaida. III

Estic molt preocupada pels empresonaments, i per com s'utilitza la justícia per espantar

Tenim molts problemes per a desenvolupar les nostres competències perquè el PP recorre contra totes les lleis que aprovem

JORDI FARRÉ

‘Les aliances són importants per a l’ecosistema editorial català’

Entrevista amb el gerent i copropietari de 9 Grup editorial

MONTSERRAT SERRA

Del 2006 endavant, des de l’empresa petita i mitjana de l’edició en català, Jordi Ferré ha tingut un paper singular i valuós: mirar de trobar estratègies per a consolidar la xarxa d’editorials independents i plantar cara a l’oligopoli que va néixer amb la creació del Grup 62. Fundador i director de Cossetània Edicions des del 1996, avui és responsable del 9 Grup Editorial (format per Cossetània, Angle i Eumo). Precisament, enguany s’han commemorat els vint-i-cinc anys de la creació d’Angle Editorial.

En aquesta dècada que ha transformat el món de l’edició en català, les accions de Ferré per a crear moltes menes d’aliances amb més editorials han fet sorgir projectes com ara la comercial Xarxa de Llibres i la fallida plataforma digital Edi.cat. I tot això des d’editorials que no tenen el centre neuràlgic a Barcelona i es troben repartides per tot el territori. Entre el 2011 i el 2015 també va assumir la presidència de l’Associació d’Editors en Llengua Catalana.

Repassem amb Jordi Ferré aquesta dècada apassionant, observem el present i encarem els objectius de futur del 9 Grup editorial, però també del món de l’edició en llengua catalana.

—Com la veieu, aquesta última dècada que ha viscut el món de l’edició en català, des del 2006, amb la creació del Grup 62, les expectatives del llibre digital, la fallida de la distribuïdora Arc de Berà, el boom de les editorials petites independents, la crisi cruenta que tot just ara sembla que comença a esvaïr-se... Hi heu tingut un paper molt actiu, tot i que potser poc visible.

—Aquests darrers deu anys han passat tantes coses en el món de l’edició en general i també en el món de l’edició en català, que costa de creure que la transformació hagi estat tan gran. És la dècada de l’arribada del llibre digital i les seves expectatives de negoci, i s’ha viscut una crisi tan impressionant que ha canviat el panorama editorial mundial. En un sistema d’editorials petites com és el català, que comparteix mercat i

El llibre electrònic és impossible amb la quantitat de descàrregues il·legals que es fan

La manera de superar la crisi va ser aliar-nos per defensar-nos

competeix amb la indústria editorial en castellà, és d'una enorme complexitat.

—Però **vau prendre posició i vau començar a engegar accions ben aviat.**

—L'any 2006, en tornant de vacances, que sempre és un període de reflexió, amb el meu soci, Josep Maria Olivé, vam començar a parlar de fixar algunes estratègies en l'àmbit digital. També teníem el problema de la distribució: en aquell moment teníem donat a un tercer el 100% de la comercialització del negoci. L'Arc de Berà ho feia tot: la logística i la comercialització. Vam començar a pensar en teixir aliances per controlar la part comercial del nostre negoci editorial. Que a Catalunya l'Arc de Berà controlés la logística i la comercialització era una concepció molt clàssica del negoci. Vam veure que això no passava a la majoria de països europeus, que no anava així. Vam pensar a traslladar el model europeu al nostre mercat. I així van sorgir les primeres aliances, el 2009, amb Angle i Bromera, per a cobrir la necessitat de tenir una comercialització pròpia.

—Era l'origen de la comercial **Xarxa de Llibres, amb participació de Cossetània, Angle i Bromera.**

—I aquesta xarxa, aquesta aliança, va ser el nostre salvavides, perquè el 2010 l'Arc de Berà va petar. Això va començar a evidenciar que les aliances entre editorials eren possibles. Paral·lelament, vam crear també amb Angle i Bromera la plataforma Edi.cat. Va ser un projecte fallit, perquè l'estat espanyol no va dotar el negoci del llibre digital d'un marc legal, a fi que es pogués desenvolupar. El llibre electrònic és impossible amb la quantitat de descàrregues il·legals que es fan. Són molt poc perseguides. Amb tot, l'experiència ha estat bona. Vam ser pioners en això.

—La manca de persecució de la pirateria hi va tenir un paper, però la irrupció de més plataformes d'edició i venda de llibres digitals, com ara 36L, primer, i una mica més tard, Librandia, que aplegava els grans grups editorials espanyols, també us va dificultar el projecte.

—Però això no ens va fer mal. Ens va fer

mal que no hi hagués volum de negoci, per la inexistència d'un marc legal que garantís les vendes. Imagineu-vos que aneu cada dia al bar a prendre cafè i no el pagueu mai, perquè no us dona la gana. És inviable. També és cert que potser amb la aparició d'Amazon i més plataformes tecnològiques ocupant aquest mercat no ens n'hauríem sortit, però era una opció que havíem d'intentar. A hores d'ara venem llibres digitals de les nostres editorials a través de més plataformes, però la facturació sobre el total és molt petita.

—Quin tant per cent representa?

—No arriba a l'1%.

—Us sap greu avui haver-vos venut **Edi.cat?**

—No, no. M'hauria sabut greu no haver-ho intentat. Haver-ho venut no em sap greu, perquè era un negoci sense recorregut. La decisió va ser correcta.

—Parleu-me d'aquesta idea de crear **aliances.**

—Precisament, el millor valor d'Edi.cat fou que ens va servir per a teixir aliances i coneixences i tenir molta informació de qui era qui i amb què i qui podíem compartir. I vam acabar creant Xarxa de Llibres amb Bromera i Angle. Aquesta comercial també va passar a ser la de més editorials. Avui treballen amb Xarxa de Llibres editorials com ara Viena, Eumo, Símbol, Abadia de Montserrat, Base... Tenim un volum interessant d'editorials independents. És una comercial no vinculada a cap gran grup, té plena autonomia. Enric Faura n'és el director. D'aquest projecte, n'estem molt satisfets i això ens confirma que anem bé. Perquè, o teixíem aliances o ho hauríem tingut molt complicat en un mercat que el 2010 va entrar en recessió. La manera de superar la crisi va ser aliar-nos per defensar-nos.

—No n'heu parlat, però una altra raó per a les aliances era no ser en l'òrbita del Grup 62.

—La voluntat és no ser en l'òrbita de ningú. Aquesta és la manera que tenim de defensar el nostre projecte de negoci i fer-nos

grans. Més tard, el 2012, hi va haver una aliança d'Angle i Cossetània per formar el 9 Grup editorial, en el qual el 2015 es va afegir Eumo. El 9 Grup té un 30% de l'accionariat d'Eumo. També hi vam afegir un projecte de micromecenatge, Quòrum Llibres, amb el qual editem uns deu llibres l'any.

—**Què permeten les aliances de 9 Grup?**

—D'entrada, Cossetània, Angle i Eumo compartim despeses d'administració. Això ens serveix per a guanyar eficàcia. A més, les editorials del grup no han perdut la seva personalitat ni la manera de treballar. Són segells molt autònoms.

—**Optimitzeu recursos però no engoliu.**

—Exacte, no unifiquem projectes. Enguany, que Angle ha fet vint-i-cinc anys, el protagonisme l'ha tingut l'editora, Rosa Rey, i el seu equip. Treballar d'aquesta manera ens permet també de tenir perspectives més riques sobre els projectes de futur. És cert que això ens ha obligat a redefinir els punts d'intersecció de totes tres editorials.

—**L'aliança amb Bromera va caure pel camí?**

—No, perquè amb Bromera continuem vinculats amb Xarxa de llibres. Hi ha moltes menes d'aliances i això és molt important: amb Angle ens vam acabar fusionant, però d'Eumo no en tenim pas el control, el 70% del negoci és de la Universitat de Vic. El tipus d'aliances que es poden fer són molts i tots serveixen i els hem d'anar a buscar.

—**Quins objectius nous teniu? Com veieu el panorama editorial actual?**

—Deixant de banda la conjuntura actual que viu Catalunya, el sector editorial ha començat a deixar enrere la crisi. Per una altra banda, internacionalment, el llibre electrònic s'ha estancat. Recordo que deien que el 2020 el llibre electrònic hauria eliminat el llibre de paper. Doncs no, aquesta incògnita s'ha aclarit: ens hem de moure en l'àmbit del paper. Pel que fa al 9 Grup, hem de continuar refermant les línies editorials i incidir amb la màxima ambició possible en el mercat. Ara no tenim en perspectiva noves aliances, tot i que no tanquem mai la porta. Com ja us he dit, n'hi ha de moltes

menes i ara us en posaré un altre exemple, que em ve al cap: amb l'editorial Alpina, que teòricament és la competència de Cossetània, hem arribat a un acord per tirar endavant dues col·leccions conjuntament. Aquests anys, consolidant aquest espai, hi hem deixat la pell.

—**En aquesta darrera època s'ha esdevingut el boom de les petites editorials independents en català. Com el valoreu, aquest fenomen?**

—M'entusiasmen molts projectes editorials nous, tot i que crec que cal anar en compte de no atomitzar excessivament el mercat. Entre aquestes petites editorials, també hi neixen aliances, només cal mirar-se l'associació Llegir en Català. Van en aquesta línia. L'atomització pot ser un problema que les aliances poden resoldre. Ho repeteixo: les aliances, diverses, són importants per a l'ecosistema editorial català. Hi ha moltes menes i nivells d'aliances, cada editorial s'hi ha de sentir còmoda. Ara, anar sol serà complicat. I un altre factor que vull destacar: la professionalització és bàsica, en el sentit que la gent s'hi guanyi la vida. En una editorial t'hi has de poder guanyar la vida. Ha de ser un negoci, l'ofici. Estan molt bé els projectes editorials que són un complement, però crec de veritat que cal decantar-se per les estructures professionals, que són les que creen el veritable ecosistema. No hem de crear un mercat editorial amateur. Implicaria una economia de resistència. Cal consolidar i fer créixer un món editorial professionalitzat.

—**No voldria acabar sense parlar de la importància que ha tingut el fet que aquestes iniciatives i projectes editorials hagin sorgit de fora de Barcelona, de diferents llocs del país: Valls, Manresa, Alzira, Vic...**

—En aquests moments, la tecnologia ens serveix per a crear estructures editorials des de qualsevol indret. Nosaltres n'hem estat actors, d'això. Fora de Barcelona i l'àrea metropolitana han nascut molts projectes i això ja s'ha consolidat. És un fenomen que enriqueix culturalment el país. ■

Cal anar en compte de no atomitzar excessivament el mercat

La tecnologia ens serveix per a crear estructures editorials des de qualsevol indret

ELPIDIO JOSÉ SILVA

‘És una urgència radical plantejar la il·legalització del PP’

L'advocat i ex-jutge s'ha convertit en una de les veus més crítiques amb la politització de la justícia espanyola i els empresonaments dels presos polítics catalans

CRÉDIT: NOM COGNOM

JOSEP REXACH

Eplidio José Silva (Granada, 1959) és un d'aquells intel·lectuals espanyols que de cop i volta, a casa nostra, són objecte d'una gran atracció mediàtica perquè s'atreveixen a criticar el govern espanyol. I sobretot, la manera com ha polititzat l'acció de la justícia. Parla amb coneixement de causa. El 2014,

va ser inhabilitat com a jutge per un delictes de prevaricació durant la instrucció del cas Blesa. El Tribunal Superior de Justícia de Madrid (TSJM) va determinar que havia prevaricat quan va dictar presó sense fiança per al banquer, el primer de la història de l'estat espanyol que entrava en un centre penitenciari.

Alliberar-se de la tasca de jutge li ha permès d'exterioritzar el seu esperit crític. Instal·lat a Barcelona, es dedica a dirigir un bufet especialitzat en dret penal econòmic. Segueix molt de prop el procés i, arran dels empresonaments dels presos polítics catalans –creu que no poden ser definits de cap més manera–, s'ha erigit

Que els anomenin presos de consciència és inacceptable: són presos polítics

Rajoy hauria pogut aturar la maquinària, però no ho va voler. Llavors diu que és perquè hi ha independència judicial

en una de les veus més crítiques envers el sistema judicial espanyol.

—Com ho veieu, que a l'Europa del segle XXI hi hagi presos polítics?

—La primera qüestió és que la definició de pres polític, des del punt de vista jurídic-formal, no existeix. Tot i que alguns mitjans o Amnistia Internacional, volen definir què són els presos polítics. Perquè ells deuen tenir la marca i la referència per a dir-nos a tots què és. I els altres hem de callar i escoltar què diu Amnistia.

—Amnistia Internacional els defineix com a presos de consciència?

—Això és inacceptable. Són presos polítics. Com els has d'anomenar? El pres de consciència no existeix. És un místic. És aquell que està a la seva habitació, hi va la policia i el deté perquè pensa en Déu. A veure, quan és polític un pres, segons la meua manera de veure? Doncs molt senzill. Quan tu detectes, en el curs del procediment, que la brúixola s'ha espatllat, que les coses no funcionen com en la resta de procediments del país; quan els fets es deformen absolutament, la interpretació de les lleis també es deformen; quan un procediment es converteix en una bogeria polititzada i manipulada pel règim per a perseguir algú.

—Ja heu dit públicament que no esteu d'acord amb el delictes de rebel·lió de què s'acusa tot el govern català. Per què?

—Ens volen dir que hi ha hagut un delictes de rebel·lió. I no existeix. No existeix. Així és com els règims polítics que no són democràtics munten discursos imperatius perquè la gent calli. Tu no pots fer interpretacions de les normes. I, és clar, quan tens la meitat de la comunitat jurídica pensant una cosa i l'altra meitat pensant-ne una altra, m'hauràs de concedir, almenys, que la resolució no sigui clara. Aquí es pretén que sense cap violència, que persones que precisament han fet tot allò que s'ha de fer perquè es vegi que no han comès rebel·lió, que s'han amagat en el compliment del codi penal perquè no els condemnin per rebel·lió, una jutgessa digui que n'hi ha.

—De fet, el delictes de rebel·lió hauria d'implicar violència i el fiscal ho justifica —i Lamela ho subscriu— dient que la rebel·lió pot ser incruenta però continua essent delictiva si deriva en un procés 'violent i bel·licós'.

—Això és tan excessiu com el cas d'una persona que va en bicicleta i colpeja una senyora amb el manillar i li trenca la tibia. Llavors, quan arriba al jutjat, el ciclista, en lloc de tenir una causa oberta per una demanda civil, es troba amb una temptativa d'homicidi. Per tant, no veig que jurídicament hagin d'anar a la presó. En canvi, veig un conflicte brutal i unes opinions que no tenen cap fonament. Això que passa aquí és molt greu perquè hi ha gent que ha de ser víctima de mesures cautelars d'acord amb un càrrec jurídic d'interpretació que no pot cabre mai en el dret penal. I per això hi ha desacords a la fiscalia i fins i tot en l'Audiència espanyola. Per això hi ha un vot particular de José Ricardo de Prada que diu que no hi ha rebel·lió ni sedició. Són presos polítics, això són. I el procediment és polititzat de cap a cap.

—Diuen que hi ha pressions del govern per a retirar la presó preventiva abans del 21-D i així rebaixar la tensió. Ho veieu factible?

—És molt difícil de saber què hi té al cap, el govern. En el moment que tu no veus que se segueixi un manual ordenat de com s'ha d'interpretar el dret... Per tant, des del punt de vista de les pressions polítiques, diplomàtiques... Cal recordar que Espanya deu més d'un bilió d'euros de deute públic. I això és un problema gravíssim per a Europa. Tot això compta. La inseguretat política que és de responsabilitat, gairebé exclusiva del PP, repercuteix en l'economia.

—I creieu que Europa hi intervindrà?

—És que hi ha d'intervenir. Com més tardi, més danys de reputació, socials, polítics econòmics tindrà la UE. Som socis del mateix club. I Espanya és un dels grans. És molt perillós que passi això aquí. Per tant, la UE, per una qüestió de legitimitat i de defensa de la demo-

ALBERT SALAMÉ

És una urgència radical proposar la il·legalització del PP

cràcia, ha de fer esforços per a reconduir tot això. Rajoy hauria pogut desactivar tot això des del moment en què Puigdemont, amb grans riscos polítics per a ell, no formulava la declaració d'independència de manera efectiva i convocava eleccions. En aquests moments Rajoy hauria pogut aturar la maquinària, però no ho va voler. Llavors diu que és perquè hi ha independència judicial. Però és que no el creu ningú. The Times es refereix als presos polítics, com els presos de Rajoy. Aquesta afirmació no la podries fer als Estats Units. No podries parlar dels presos de Trump perquè tothom sap que als EUA hi ha poders separats.

—Veient tots els procediments que hi ha hagut aquests dos últims anys i fins ara, com a jurista, creieu que els processos judicials han estat polititzats?

—I tant. A veure, al PP mai no li ha agradat la constitució. Al PP no li ha agradat mai l'article 2. Només li n'agraden unes parts. Del plat, se'n menja allò que li interessa; i allò que no li interessa, ho

llença. 'Indissoluble unitat de la nació': això els agrada. 'Nacionalitat?': això fora. El PP creia que les nacionalitats eren com el dret d'habitatge, que com que la gent s'ha aguantat, no s'ha complert mai. Però això de les nacionalitats, resulta que als catalans els interessa, entenen que són una nació i això implica que han de ser reconeguts. I com que el PP no va aconseguir imposar les seves tesis durant l'elaboració de la constitució, quan ja s'havia muntat tot, van anar al TC per la porta del darrere i van fer un cop d'estat. Això que va fer al TC no es pot fer! Vostè no pot en judicialitzar el poder constituent. Vostè no és el poder constituent, vostè és poder constituït pel constituent. I vostè s'ha d'adaptar a allò que hi ha.

—Una reforma ideada per a aturar el procés i denunciada per Europa.

—Molt denunciat, sí. Però a partir d'aquest moment, tota la crisi és política. I totes les querelles són polítiques perquè tot radica en aquest desacord tan essencial que és la fallida de la nostra

constitució i el nostre sistema autonòmic.

—L'escenificació també ha estat polititzada. Hem vist portaveus del govern parlant de tumults i hores més tard la fiscalia denunciant delictes de sedició.

—Efectivament, veiem una escenificació que és molt preocupant. Veiem que uns, com si fossin altaveus, missatgers, des del poder executiu, van dient què passarà; els missatgers, des de la fiscalia, ho van concretant, i finalment els jutges, alguns jutges, s'hi afegeixen.

—Molt il·lustratiu.

—Si hi hagués independència judicial, el govern no qualificaria els delictes. Si el govern parla de rebel·lió, és una opinió. Una opinió amb la qual s'ha de vigilar perquè podria ser una calúmnia. Però, és clar, perquè sigui una calúmnia ha de venir el fiscal i dir que vostè no sap de què parla. Aquí hi ha un aparell de propaganda impressionant perquè allò que digui el govern sigui veritat. Això

és el que jo anomeno postdret. Com la postveritat.

—**I com se soluciona tot això?**

—És que a Espanya hi ha una urgència radical que s'ha de posar sobre la taula: la il·legalització del PP. I, és clar, la dimissió de Rajoy. Aquesta és la urgència. Potser no en volem parlar perquè a vegades les coses són com el Vesuvi. És allà i és tan evident que entrarà en erupció i ens arrasarà que no en volem parlar. Però aquí sí que en parlarem, no ens estarem callats. El problema que tenim és que pràcticament tots els presidents del PP a la comunitat de Madrid són encausats. Hi ha hagut una concentració de pràctiques criminalitzades que són alarmants. La il·legalització del PP és un fet que ja no es pot deixar de proposar. S'ha d'investigar i veure si realment allà hi va haver una associació il·lícita. S'ha d'il·legalitzar? No ho sabem, però s'ha d'investigar molt a fons. Però, és clar, si les regnes de la investigació són controlades pel partit que se suposa que pot haver comès delictes, malament rai.

—**Veieu factible que Bèlgica extradieixi Puigdemont?**

—No és previst el delictes de rebel·lió, a Bèlgica. La rebel·lió, tal com es regula a Bèlgica, és un delictes que més aviat va dirigit a la protecció de determinats càrrecs perquè es puguin exercir vàlidament i se superposa una mica amb el delictes d'atemptat. I de fet, el codi penal belga, especifica tots i cadascun dels càrrecs que poden ser objecte d'aquesta rebel·lió. Però no és pensat en altes institucions ni en l'enderrocament d'un govern. No es preveu això que aquí s'anomena alçament públic. Alçar-se públicament és alçar-se violentament, de manera tumultuària i a través d'uns mètodes que són idonis per a entendre que pots arribar a quedar-te amb el govern d'un país.

—**Per tant, ho descarteu?**

—Bé, la justícia belga, en termes d'independència, és en una altra galàxia respecte d'Espanya. Nosaltres som al lloc

Elpidio José Silva al seu despatx del carrer d'Aribau. ALBERT SALAMÉ

antepenúltim, crec que juntament amb Bulgària, i els belgues són per sobre la mitjana de la percepció d'independència judicial a Europa. Davant de França, un sistema judicial que conec. I, en termes col·loquials, a França un jutge és intocable. Per tant, entenc que el nivell d'independència és més alt. Però també puc entendre la pressió política que rebrà el jutge. És que, és clar, quan els arriba un artefacte polític que ja és polititzat, els jutges belgues no treballaran en condicions normals. Però per poc que apliquin els criteris dels quals he parlat i detectin el postdret que regna aquí, diran que l'extradició no és procedent. Si la justícia belga concedeix l'extradició, Europa ja no és creïble.

—**Com la valoreu, l'estratègia judicial de Puigdemont i part del govern, de traslladar el problema al cor d'Europa?**

—Quan vius en un país que et persegueix jurídicament sota un grau d'injustícia que tu consideres molt elevat, ho trobo

bé. A partir d'aquí, la UE ha d'assumir la seva responsabilitat. El procés és una síndrome, perquè és una síndrome. Neix de la malaltia que és el cop d'estat a la constitució que perpetra el PP amb la reforma del TC. Doncs és una síndrome que ha mutat. En l'origen l'independentisme és un afer lligat al nacionalisme, a la cultura, a elements folklòrics, la llengua... El ser cultural d'aquesta comunitat que no es pot menystenir. Aquest ja no és el relat. Muta en el moment que el 15-M arrossega tota una presa de consciència per a entendre que som dins d'un règim corrupte i ens han enganyat en la transició. Aquest relat és tan potent que fa que muti l'independentisme i sorgeixi la CUP. No s'entendria res del que ha passat aquí sense la CUP.

—**Caram, sorprèn veure un ex-jutge parlant així de la CUP.**

—La CUP han estat gairebé permanentment els cavalls que han estirat del carro. Han posat la força, la passió i una mica

l'emocionalitat, des d'aquesta perspectiva, que no és nacionalista, que és no voler viure en un règim corrupte. I després hi ha hagut una nova mutació del relat, quan passa a l'àmbit dels jutjats. I hem acabat veient la relació tan pervertida entre la judicatura, la fiscalia i el govern.

—**I ara on som?**

—L'última mutació del relat és que ha passat a l'àrea internacional. I no únicament compta el nacionalisme, el règim, la protesta... Els interessos internacionals creixen, i aquí t'has d'espavilar amb la teva reputació. I Espanya no té reputació democràtica.

—**Teniu despatx a Barcelona i passeu més temps aquí que a Madrid. Lleis al marge, i des del punt de vista ciutadà, com observeu tot això que passa?**

—Sempre he tingut molt afecte a Catalunya. Quan jugava a tennis taula sempre estava amb catalans. De fet, vaig ser dels primers a guanyar els catalans, perquè eren els millors d'Espanya. No havia viscut estabament a Catalunya fins ara. Sóc casat amb una catalana, visc a Catalunya i si marxo d'aquí, és perquè me n'he d'anar d'Espanya. No tinc previst de viure en cap altra zona del país. Jo visc aquí com un observador. Crec que estic curat de prejudicis. I ho dic així, amb tota sinceritat. A mi m'havien explicat una pel·lícula que jo ja sospitava que era falsa. Com quan m'expliquen les històries de Maduro. I el que em trobo a Catalunya és un poble pacífic, però molt pacífic. No sé quin poble d'Espanya toleraria un peatge permanent pels túnels de Vallvidrera. Jo sé que a Cadis van agafar el pont de la Badia de Cadis, el van tancar i aquí es va acabar. Ara, jo crec que és un poble; és una nació. Jo la vaig veure. La vaig veure el dia 1. Això es veu, això es palpa, és al carrer, és una energia que es nota. I no consenten que es burlin d'ells i els aixequin la camisa d'una manera indignant.

—**Per acabar, què creieu que passarà?**

—Jo insisteixo que tot allò que no sigui activar una investigació seriosa sobre

la il·legalització del PP ens tindrà aquí permanentment embolicats. Perquè faran una altra constitució i no se la creuran. Hi haurà una votació el 21-D i potser, jo no ho sé, però és possible que els independentistes tinguin majoria absoluta. Dependrà de si es presenta la CUP. Dins la seva lògica i la coherència, creuen que aquestes eleccions són viçades. I crec que no hi ha cap grup més coherent i més consistent a Espanya que la CUP. Però crec que es presentaran i l'independentisme podria obtenir majoria absoluta. Però ja ho ha dit Rajoy, que si tornen a fer el mateix, tornarà a aplicar el 155. Tampoc no ha dit quan el retirarà. És que potser el mantindrà. Per tant, per la seva interpretació, tant hi fa què es voti. Per això, que ara mateix és un desastre.

—...

—Penso que la UE ha de fer un esforç per a dir a Rajoy que aturi tot això, que ho moduli. Hi ha molts mecanismes per a fer-ho.

—**Per exemple?**

—Impulsar la destitució del fiscal general de l'estat. No el pot destituir directament, però sí que pot fer una valoració amb les causes que ha portat i demanar-li que renunciï al càrrec. O obrir un procediment per a investigar-lo respecte de tot el que ha fet. Com que hi ha independència judicial i el fiscal no depèn del govern, perquè el govern és víctima d'una mala gestió de la justícia per part del fiscal general de l'estat i algun magistrat...

—**Però amb això no n'hi ha prou.**

—No. Ara mateix han de parar. S'han d'asseure a negociar. S'ha de tornar a Catalunya, punt per punt, el seu estatut. De la manera que sigui. I parlar de les competències, de l'estat federal, de si hi haurà un referèndum, com serà aquest referèndum. S'ha de parlar del referèndum. Parlar molt i treballar molt. Però amb qui no es pot parlar, i això s'ha demostrat, és amb el PP. Aquest és l'autèntic escull del país. ■

Catalunya és un poble pacífic, però molt pacífic. No sé quin poble d'Espanya toleraria un peatge permanent pels túnels de Vallvidrera

Crec que no hi ha cap partit més coherent i més consistent a Espanya que la CUP

La nit més freda de Carme Forcadell

PERE CARDÚS

Crònica d'una jornada d'espera i de final trist al Tribunal Suprem espanyol

Amb els cossos congelats i aquella sensació de gota regalimant a la punta del nas, després de quinze hores d'espera, vèiem el cotxe amb què la Guàrdia Civil s'emportava la presidenta Carme Forcadell a la presó d'Alcalà-Meco. Sortia disparat del ventre del Tribunal Suprem enmig d'unes mesures de seguretat draconianes. Talment com si l'estat espanyol hagués pescat en Bin Laden. Forcadell havia de passar la nit a la presó abans de poder fer el pagament de la fiança de 150.000 euros imposada per a sortir-ne. Pocs minuts abans havien sortit en llibertat els membres de la mesa actuals o passats: Anna Simó, Lluís Guinó, Lluís Coromines, Joan Josep Nuet i Ramona Barrufet. Això sí, amb la condició d'haver de pagar una fiança de 25.000 euros cadascun, excepte Nuet, per si algú tenia cap dubte sobre el caràcter polític de la persecució judicial.

Els membres de la mesa que havien estat posats en llibertat després d'haver declarat davant el magistrat Pablo Llarena sortien amb cares de preocupació i de cansament evidents. La seva presidenta restava en mans de l'aparell repressiu de l'estat espanyol

per haver permès el debat polític al parlament, com obliga el reglament de la cambra. I tots plegats havien vist com el fiscal i el magistrat orquesaven un pla d'humiliació que comptava també amb la col·laboració de mitjans de comunicació que publicaven filtracions interessades durant el dia.

L'escena de la llarga espera al carrer, a prop de l'entrada del tribunal, era una mica la de sempre. Una autèntica macedònia de grups, papers, personatges i actituds. Els cops de colze per obtenir les millors imatges de l'entrada i la sortida dels acusats, un desplegament policíac asfixiant, el grup de suport als acusats (el més nombrós), un grup d'exaltats feixistes que saltaven a cridar en el moment de l'arribada de la comitiva, uns afectats per una estafa del Fòrum Afinsa que aprofitaven la concentració de mitjans per fer-se sentir, diputats i dirigents dels partits sobiranistes, algun avi nostàlgic de Francolàndia bramant com un ase, els del bar de davant que fan l'agost en ple novembre –a un preu ben popular, també cal dir-ho–, i alguns veïns que entren i surten de casa molestos per la nostra presència.

Carme Forcadell arriba al Tribunal Suprem. ACN

L'escena de la llarga espera al carrer era una mica la de sempre. Una macedònia de grups, papers, personatges i actituds

El dit acusador de la justícia espanyola presideix la façana del Suprem. PERE CARDÚS

Pocs minuts després de les nou del matí, Forcadell i els altres cinc acusats arribaven al tribunal. Els grups de suport i els periodistes ja feia una hora ben bona que esperaven el moment de fer sentir l'escalf i de fer les fotos per enviar als mitjans, respectivament. El fred donava la benvinguda a tothom qui decidís sortir de casa a Madrid, en un dia festiu que convoca a les ofrenes florals a l'Almudena, la patrona de la capital espanyola. Concretament, un 9 de novembre, just tres anys després d'aquell primer intent de referèndum d'independència. La festivitat donava a la ciutat un aire estrany a primera hora perquè ens rebia amb els carrers pràcticament buits i els comerços tancats fins més tard de l'hora habitual. El comentari d'un veterà dels tribunals de Madrid: 'Mira si

ha aconseguit coses el procés d'independència, que els jutges han acabat treballant els dies festius!' Comentaris per a mirar d'afluixar la tensió i dissimular un fred que ja havia penetrat en els ossos i encarcarava les cares de tots plegats.

Els acusats, durant la setmana que el jutge els havia donat de marge per a preparar les declaracions, havien decidit que respondrien les preguntes de totes les parts: defensa, fiscalia i magistrat. Això mateix havia fet Santi Vila, l'únic que havia aconseguit obtenir una presó sota fiança que li havia permès de tornar a casa després d'una nit de presó. Pensaven que seria un atenuant quan el jutge hagués de deliberar i prendre la decisió. També s'havia acordat d'afirmar que la declaració d'independència

del dia 27 de setembre tenia un valor eminentment polític, encara que no s'havia pogut fer efectiu jurídicament. Aquesta afirmació arribava a la premsa de Madrid, i després a la catalana, transformada, i es deia que havien afirmat que la declaració havia estat 'simbòlica'. Escatir si Forcadell o algun membre de la mesa havia fet servir aquella paraula esdevenia una batalla infructuosa, perquè ni ells ni els seus advocats no volien parlar del contingut de les declaracions.

Mentrestant, allà fora, avui els policies es guardaven prou de fer comentaris a prop dels micròfons i de les càmeres. La conversa humiliant enregistrada fa una setmana davant l'Audiència espanyola, que havia enviat mig govern a la presó, devia haver tingut conseqüències en les ordres donades als agents que avui s'ocupaven de nosaltres. També eren força prudents els polítics més coneguts que volien acompanyar els acusats de la mesa. Albano-Dante Fachin esperava la sortida de Forcadell i companyia sense gens de confiança en un estat sense separació de poders. Mireia Boya i Gabriela Serra parlaven com aquell qui ja no hi ha confiat mai, en aquesta justícia. Roger Torrent insistia que l'única bona notícia que esperaven era la posada en llibertat i la retirada de les causes de tots els acusats per haver defensat la democràcia. Miquel Buch assenyalava que la mobilització que havia paralitzat el país dimecres era també un avís a l'estat espanyol d'allò que érem capaços de fer els catalans. Toni Castellà anava

més lluny i afirmava que tan sols s'acabaria aquella sagina jurídic-repressiva amb una independència efectiva i defensada en tots els àmbits.

Una espera llarga plena de rumors sobre el sentit, el clima, el ritme i el contingut de les declaracions. Que si anirien molt de pressa perquè era festiu, que si el jutge no resoldria la qüestió fins l'endemà, que si els deixarien sortir a dinar, que si alguns acusats havien renunciat a continuar lluitant per la llibertat, que si anirien tots a la presó sense fiança i que si restarien tots en llibertat sense mesures preventives fortes... En quinze hores neixen moltes especulacions i moltes teories a peu de carrer. El temps també obria espai a l'especulació sobre l'arribada dels espanyolistes més esvalotats de Madrid en qualsevol moment. Més enllà d'algun espontani, la resta devien ser a dur flors a l'Almudena. Cap al vespre, el formiguer de les primeres hores del dia s'havia desfet força perquè periodistes i concentrats del grup de suport desfilaven cap a casa amb els peus adolorits.

La tristesa tancava la jornada amb aquell cotxe gris desapareixent pel carrer Bàrbara de Borganza (que fou reina d'Espanya casada amb un fill de Felip V). Uns crits de 'no estàs sola', els flaixos dels fotògrafs, les sirenes de les furgonetes, i aquell fred desolador de Madrid... Una nit que la presidenta del parlament, palau de la democràcia catalana, passaria a una presó, entre barrots, sense garanties, sense respecte, sense justícia. Quin fred que hi fa, a Espanya. ■

Festivals Torna el Rec d'Igualada

Fires Festa de la Ratafia a Santa Coloma de Farners

Música Oques Grasses s'acomia... fins al 2019

VilaWeb { Paper > 11-12/11/2017

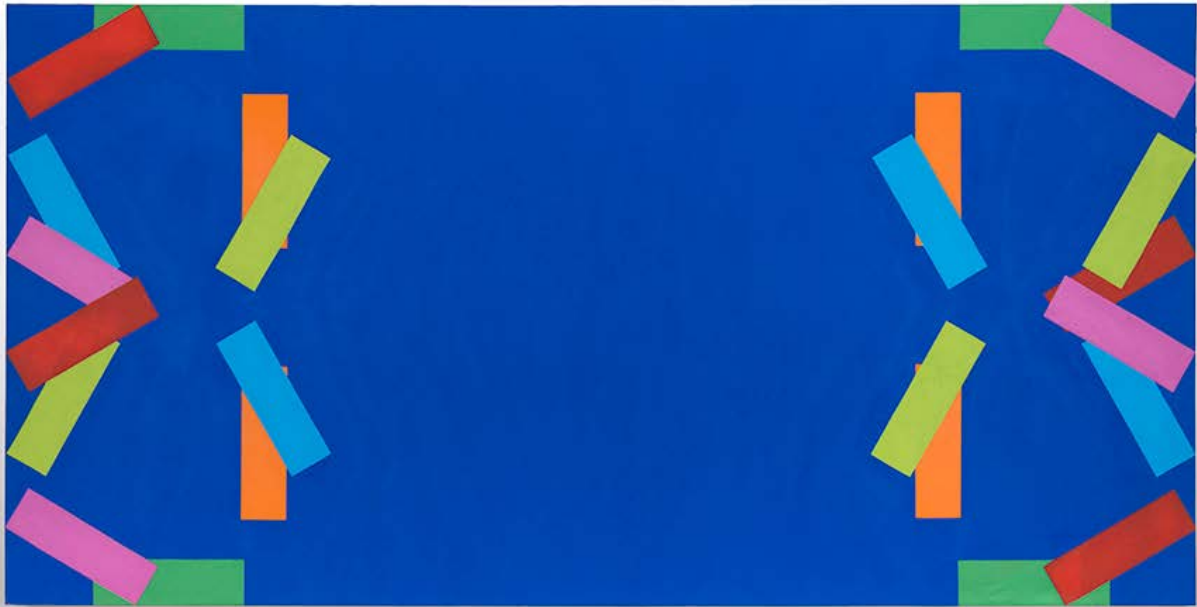
**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

La mostra 'Enfocar a l'infinit' aplega 230 obres i documentació inèdita de la pintora i esculptora nord-americana

EL MACBA REIVINDICA LA FIGURA DE L'ARTISTA MINIMALISTA ROSEMARIE CASTORO

Rosemarie Castoro és una de les poques dones minimalistes. MACBA

EL MACBA REIVINDICA LA FIGURA DE L'ARTISTA MINIMALISTA ROSEMARIE CASTORO AMB UNA GRAN MOSTRA RETROSPECTIVA

Pintura La mostra 'Enfocar a l'infinit' aplega 230 obres i documentació inèdita de la pintora i escultora nord-americana

REDACCIÓ

El Macba dedica una gran mostra retrospectiva a la figura de l'artista minimalista i conceptual Rosemarie Castoro. 'Enfocar a l'infinit', que s'acaba d'inaugurar i es podrà visitar fins al 15 d'abril del 2018, aplega 230 obres i documentació inèdita, com ara els diaris personals de la pintora i escultora nord-americana. Centrada en el període entre 1964 i 1979, l'exposició 'Enfocar a l'infinit' inclou pintura abstracta, art conceptual, accions performatives, poesia, escultura, instal·lacions i land art, evidenciant la diversitat de la pràctica artística de l'autora.

'Amb aquesta mostra volem fer-li un reconeixement. Ens centrem en el període concret de 1964 a 1975, uns quinze anys increïblement productius per a Rosemarie Castoro', afirma la comissària i conservadora en cap del Macba, Tanya Barson. De fet, el nom escollit per a l'exposició, 'Enfocar a l'infinit', és

una de les frases que surten en una de les performances de l'artista conceptual i minimalista. El tema de l'infinit és omnipresent en l'obra de Castoro, una artista en contínua experimentació que va formar part del cercle de l'avantguarda novaïorquesa dels anys seixanta i setanta al costat de Carl Andre, Donald Judd, Yvonne Rainer, Robert Morris, Sol LeWitt i Agnes Martin, entre més.

La 'pintoraescultora' –com s'auto-denominava Castoro– va començar la seva trajectòria en el camp de les arts gràfiques, tot i que de seguida es va interessar per la dansa, que va influir decisivament en la seva concepció de l'espai. Després es va decantar per la pintura i, més endavant, per l'escultura. També va participar activament en l'Art Workers' Coalition i es va relacionar amb el feminisme, encara que va rebutjar d'involucrar-s'hi a fons perquè el considerava restrictiu i segregatiu.

Primeres pintures: 'Y' i barres

Les seves primeres obres de maduresa (1964-1965) són pintures executades sobre teles quadrades. Al principi eren mosaics pictòrics construïts amb forma d'"Y". Més endavant, les formes geomètriques "Y" es van disposar sobre un fons monocromàtic: la composició mínima amb un potencial d'infinites repeticions. Feia servir colors intensos disposats en contrastos cromàtics i tenia una gran precisió en el dibuix amb llapis. Aquesta unitat bàsica "Y" demostra que la seva experiència del món era la d'una ballarina. Títols com 'White Blue Feet', 'Banded Feet', 'Feet of Y' evidencien que aquesta analogia antropomòrfica s'origina en la dansa. A mesura que la pintura de Castoro anava evolucionant, l'artista va fracturar la forma "Y" en ratlles amples o barres distribuïdes per tota la tela en composicions aleatòries d'aparença caòtica, en petits grups superposats o amb unes determinades pautes gràfiques.

Des del 1966, Castoro va començar a emfasitzar en la seva pintura les formes geomètriques irregulars, aparentment aleatòries, creades a partir de superposicions o interferències d'una barra

'Pet Tunnel' de Rosmarie Castoro. MACBA

Una de les instal·lacions de Castoro. MACBA

sobre una altra. Dues sèries de finals dels seixanta indiquen l'ús creixent dels sistemes per part de Castoro i el seu desplaçament cap a l'art conceptual. Pròximes a les abstraccions monocromes, les pintures anomenades 'Inventory' fan servir línies diagonals per a enregistrar mesuraments de l'espai. Des del 1968, i malgrat que encara pintava, es va aventurar a sortir de l'estudi i va crear peces conceptuais en forma de texts. Durant aquest període, va refermar la seva inclinació cap al concepte d'intermèdia amb la instal·lació de diapositives i àudio del poema 'A Day in the Life of a Conscientious Objector (1968-1969)' i d'una sèrie d'obres cronometrades, 'Stopwatch', que fan palesa una atenció obsessiva pel temps.

Entre el 1969 i el 1970 va participar en tres exposicions comissariades per

Lucy Lippard i en una sèrie d'accions al carrer titulades 'Street Works'. Algunes d'aquestes accions van consistir a lligar un pot de pintura a la seva bicicleta i circular pels carrers deixant-hi un rastre, marcar el contorn d'una illa de cases amb cinta adhesiva o desplegar un gran rotllo d'alumini al Soho per a una performance que va titular 'Gates of Troy'. El 1970, Castoro va començar a desenvolupar panells recolzats a terra que ocupaven l'espai de l'espectador. Les superfícies eren de guix aplicat amb escombres que després cobria amb grafit, de manera que les obres combinaven pintura, escultura i dibuix. Aquests panells van anar adquirint una escala i un caràcter gairebé arquitectònics que van acostar l'obra de Castoro a l'escultura minimalista. ■

Més de cinquanta antigues fàbriques es converteixen en espais de venda de curta durada. ACN

EL REC D'IGUALADA COMBINA LA MODA AMB LA CULTURA I LA GASTRONOMIA INTERNACIONAL

Festivals La fira, que havia de començar dimecres, s'ha ajornat a causa de l'aturada general del 8-N

REDACCIÓ

Igualada acull aquest cap de setmana el Rec. o Experimental Stores, un esdeveniment en què més de cinquanta antigues fàbriques es converteixen en espais de venda de curta durada. Algunes marques i dissenyadors de moda fan vendes especials en un ambient festiu protagonitzat per la gastronomia i les activitats culturals.

En total, cent marques i dissenyadors es repartiran en quatre grans zones del barri del Rec, que destaca pel seu patrimoni industrial. Noms com ara Levi's, Adidas, Mango, Camper, Lacoste i IKKSS

hi tornaran a participar, i també hi haurà noves incorporacions, com ara Reebok, Quiksilver, Furest, DC, Roxy, Sessun, Tsunami i Loreak Mendian.

Pel que fa a les marques de moda infantil, les novetats més importants són Boboli, Little Creative Factory, My bags, Picnik, 1+ in the family. Enguany hi tornen a participar Tiny Cottons, Bean's Barcelona, Yporqué, Mon Marcel, Piu et Nau i Nice Things.

Les marques emergents del disseny independent també hi tindran cabuda gràcies al Rec Pop Up Day Estrella Damm. Dissenyadors com ara Carlo-taoms, Ssic and Paul, Pau Esteve, IKA Editions, Dorotea, LOA, Rita Row, Txell

Miras, Miriam Ponsa, Josep Abril i Visual Poetry Barcelona seran presents en diferents espais de la fira.

El Rec. o Experimental Stores complementa l'oferta tèxtil amb una programació cultural gratuïta, que combina els concerts d'Intana i el de Black Kiss Superstar, entre més, amb una variada oferta gastronòmica. El Rec Street Food oferirà receptes d'arreu del món, entre les quals hi haurà opcions per a vegans i celíacs.

Les parades d'aquest esdeveniment ja estan obertes. Tot i això, la fira s'ha ajornat un dia a causa de l'aturada general de dimecres. Tots els estands obriran de les 10.00 a les 22.00 fins al diumenge.

SANTA COLOMA DE FARNERS ES CONVERTEIX EN LA CAPITAL DE LA RATAFIA

Fires Búhos, Raska, Marc Parrot, Fel Faixedas i Carles Xuriguera són alguns dels noms importants de l'esdeveniment

REDACCIÓ

Santa Coloma de Farners celebra aquest cap de setmana la Festa de la Ratafia. Hi haurà parades amb productes de proximitat, activitats, concerts i xerrades sobre aquest licor fet d'herbes, arrels i fruits macerats en anís o aiguardent. L'acte obre la temporada de degustació de la beguda i celebra l'arribada del fred.

La Festa de la Ratafia és organitzada des del 1982 per la Confraria de la Ratafia. L'objectiu de l'esdeveniment és explorar els vessants cultural, social, econòmic i turístic de la producció d'aquest licor. Per aquesta entitat, la ratafia també permet la interacció transgeneracional i és un element identitari dels colomencs. A més, considera que es tracta d'una gran oportunitat de negoci, emprenedoria i innovació.

Les activitats més importants que s'hi faran avui a la tarda i a la nit són les següents: una rua per la plaça de Farners, una xerrada impartida per Carles Figueras sobre la seva darrera expedició a l'Himàlaia, un sopar popular, el 36è Concurs de la Ratafia i l'actuació dels humoristes Fel Faixedas i Carles Xuriguera.

La jornada de demà començarà amb una sèrie de jocs per als més petits, una mostra de productes gastronòmics elaborats amb el licor i la presentació del llibre *Els colors de la Ratafia*. Continuarà amb la xerrada 'Ratafia i Perfum' – a càrrec del perfumista Ramon Monegal–,

La Festa de la Ratafia és organitzada des del 1982 per la Confraria de la Ratafia.. ACN

el concert de l'Orchestra Fireluche, una cercavila de gegants i una demostració pràctica de la destil·lació. Aquesta última activitat és especialment rellevant tenint en compte que la ratafia sovint es prepara de manera casolana. Al vespre hi haurà tres balls diferents: el Ball de purificació de les herbes, el Ball de Diables i el Ball de la Ratafia amb Raska,

Buhos i l'Orchestra Tropical.

Les activitats més destacades del diumenge són la sisena Cursera de la Ratafia, la Despertada amb els Trabucaires de Cardedeu, la Trobada de Puntaires, la presentació del llibre disc *Tots a Taula*, de Marc Parrot i Eva Armisén, i la representació d'*Orgasmes: la comèdia*. **Podeu consultar tota la programació ací.**

OQUES GRASSES S'ACOMIADA... FINS EL 2019

Comiat Els osonencs conclouen la seva primera etapa de carrera amb l'espectacle 'Meravellós desastre'

Oques Grasses representarà una obra de teatre musical abans d'acomiadar-se. ACN

REDACCIÓ

La banda osonenca Oques Grasses no tornarà als escenaris fins l'any 2019, en què té previst de presentar el seu quart àlbum d'estudi. Així tanca el primer període de la seva carrera, en què ha fet quatre-cents concerts i ha tingut més de set milions de visites a YouTube. Les cançons dels seus tres discs, *Un dia no sé com*, *Digue-n'hi com vulguis* i *You Poni*, s'han interpretat a importants festivals del Principat, com ara el Canet Rock.

Abans de dir adeu representaran l'obra de teatre musical *Meravellós desastre*, el títol de la qual fa referència a la seva popular cançó *Cara de cul*. Aquest espectacle es farà només cinc vegades durant els mesos de novembre i desembre als teatres principals de Vic, Lleida, Mallorca, el Vendrell i Girona.

El cantant i compositor Josep Montero i l'actor Galdric Plana han estat els encarregats d'explicar la història d'aquesta obra, que mostra la realitat cíclica de la vida i l'amor i pretén de crear empatia amb l'espectador sense fer-lo arribar a cap conclusió.

Pel que fa a la música, l'obra deconstruirà les cançons del grup i les introduirà de manera coherent al relat, representat pels actors Anna Bussanya i el mateix Galdric Plana. A més, *Meravellós desastre* inclourà tres cançons inèdites que formaran part del proper disc.

La imatge i el vestuari també tindran rellevància en aquesta representació. Elements com el barret de rus, la palla, els cossos nus, els pareos, els ponis i els colors marrons s'han pogut observar en molts dels concerts de la banda i ara adquiriran un aspecte teatral.

L'espectacle 'Gnoma', un dels reclams del festival Guant. CEDIDA

ELS TITELLES SICILIANS, PRINCIPAL RECLAM DEL FESTIVAL GUANT

Festivals La multidisciplinarietat és una de les novetats d'aquest esdeveniment adreçat a tots els públics

REDACCIÓ

Valls celebra aquest cap de setmana el festival Guant de teatre de titelles al Teatre Principal. El plat fort d'enguany és la companyia Opera dei Pupi, que ve de la ciutat siciliana de Parlem. Aquest indret ha estat declarat Patrimoni Immateral de la Humanitat per la Unesco perquè és l'únic on hi ha hagut una tradició ininterrompuda d'aquest tipus de dramatúrgia. Aquesta companyia representarà *Duelo de Orlando e Rinaldo per amore della bella Angelica*.

Les companyies del Principat, però, també hi participaran, i fins i tot n'hi actuarà una d'anglocatalana. A més, es

podrà visitar l'exposició de titelles *Damos un paseo*, que prové de Granada. És un recorregut pels processos de construcció i els diferents tipus de titelles.

Un altra de les novetats la multidisciplinarietat. En són un bon exemple spectacles com *Monsieur Croche*, de Princep Totilau, i *Veus de Txernòbil*, de Potcuia, perquè combinen diverses tècniques: la màscara, els actors, la dansa, la música en viu i l'audiovisual. La tècnica teatral i narrativa i manipulació directa també hi seran presents amb *Draps*, de Pea Green Boat Company.

La meitat dels muntatges són adreçats a un públic familiar i l'altra meitat, a un públic jove i adult. La programació arrencarà aquesta tarda amb *El col·leccionista de pors*, un espectacle d'Estenedor Teatre.

Un grup de Miquelets dispara a l'aire. CEDIDA

LA FIRA MATA-DEGOLLA REVIU LA GUERRA DE SUCCESSIÓ

Fires Sant Quintí de Mediona commemora una matança del 1714 per mitjà de representacions teatrals al carrer

REDACCIÓ

La Fira de Sant Quintí de Mediona commemora aquest cap de setmana un episodi curiós de la guerra de Successió: durant el setge de Barcelona, les tropes borbòniques van exigir un impost a la Vegueria de Vilafranca per a la manutenció de les tropes castellanes. Cap municipi no el va pagar i el bàndol borbònic va enviar soldats al Penedès. A Sant Martí de Sarroca, però, un grup de pagesos van matar tot l'esquadró. Això va causar que el duc de Pòpuli enviés 2.500 soldats a

Sant Quintí de Mediona. L'exèrcit va entrar a mata-degolla, és a dir, va matar absolutament tothom qui es va creuar.

La població de l'Alt Penedès recorda aquest esdeveniment històric de anualment amb la representació de trabucs reals de la guerra de Successió pels carrers del nucli antic. La fira està formada per més d'un centenar de parades de productes locals i de proximitat en les quals els venedors van vestits d'època.

L'esdeveniment també inclou una exposició sobre els orígens de la fira, un esmorzar popular i una mostra d'oficis antics. El principal reclam, però, són les representacions teatrals sobre l'episodi

del 1714. Així, els visitants poden observar la recreació d'un campament militar borbònic, d'un campament dels defensors catalans i de la batalla Mata-degolla de Sant Quintí de Mediona.

Es tracta d'una de les fires més antigues de Catalunya. De fet, hi ha documents que assenyalen que ja se celebrava a l'edat mitjana. En l'època era un dels esdeveniments més importants de la zona, ja que Sant Quintí era la segona població de l'Alt Penedès. Malgrat que a principi del segle XX va esdevenir residual, aquesta tradició es va recuperar el 1976 com a fira de productes tradicionals i artesanals i va adquirir més importància a partir del 2008. ■

‘La llibreria’, l’últim film d’Isabel Coixet, està ambientat a l’Anglaterra de finals dels seixanta. ACF

ISABEL COIXET ESTRENA EL DRAMA ‘LA LLIBRERIA’ I JAUME BALAGUERÓ, EL FILM DE TERROR ‘MUSA’

La directora catalana Isabel Coixet estrena aquest cap de setmana el drama *La llibreria*, basat en la novel·la homònima de Penelope Fitzgerald, que es podrà veure subtítulat en català. Mentrestant, el codirector de *[REC]* i pare de la destacada *Mentre dorms*, Jaume Balagueró, estrena el film de terror sobrenatural *Musa*. Per una altra banda, el director barceloní Carlo Padial porta a la gran pantalla la comèdia *Algo muy gordo*, que està protagonitzada per Berto Romero.

The bookshop

La llibreria

—
Direcció: Isabel Coixet. Intèrprets: Emily Mortimer, Patricia Clarkson, Frances Barber; Bill Nighy, James Lance, Harvey Bennett. Gènere: Drama.
—

Anglaterra, 1959. Florence Green decideix de fer realitat el seu somni: deixar Londres i obrir una petita llibreria en un poble de la costa britànica. Però l’obertura de l’establiment causarà reaccions de tota mena entre els veïns, que no veuen amb bons ulls el seu projecte. Ella haurà d’enfrontar-se als prejudicis i les enveges amb el coratge i l’empenta com a úniques armes.

Muse*Musa*

—
 Direcció: Jaume Balagueró. Intèr-
 prets: Franka Potente, Ana Ularu, Eve
 Connolly; Joanne Whalley, Christopher
 Lloyd, Elliot Cowan. Gènere: Enjòlit.

—
*Samuel és un professor de literatura que no
 trepitja la universitat des de la tràgica mort
 de la seva parella. Des d'aquell moment, té
 un malson recurrent en què una dona és
 brutalment assassinada. Quan la dona que
 se li apareix en somnis és trobada morta en
 les mateixes circumstàncies, Samuel entra
 a l'escena del crim per investigar.*

The square*La plaza*

—
 Direcció: Ruben Östlund. Intèrprets:
 Elisabeth Moss, Marina Schiptjenko,
 Linda Anborg; Claes Bang, Dominic
 West, Terry Notary. Gènere: Drama.

—
*Christian és conservador de museu i prepa-
 ra l'exposició 'The square', una instal·lació
 sobre la tolerància i l'altruisme. Per difon-
 dre la mostra, l'agència de comunicació del
 museu llança una campanya sorprenent i
 molt agressiva que se li girarà en contra.
 Davant aquesta reacció inesperada, Chris-
 tian tindrà una crisi existencial.*

Spoor*Pokot*

—
 Direcció: Agnieszka Holland i Kasia
 Adamik. Intèrprets: Agnieszka Man-
 dat-Grabka, Patrycja Volny, Katarzyna
 Herman; Wiktor Zborowski, Jakub Gier-
 szal, Miroslav Krobot. Gènere: Drama.

—
*Duszejko és una excèntrica que viu en un
 petit poble a la frontera txeca i polonesa.
 Un dia un dels seus gossos desapareix i uns
 mesos després descobreix el cadàver del seu
 veí, un caçador furtiu. Amb el pas del temps
 van apareixent més morts terribles. El pro-
 tagonista té la teoria que els han assassinat
 uns animals salvatges.*

És una història d'aventures, molt bona i molt ben escrita, la protagonista i narradorade la qual és una mona

Viena Isabel Monsó

‘LA MONA DE L’ASSASSÍ’ DE JAKOB WEGELIUS

Literatura juvenil i per a tots els públics que arriba de Suècia

editat mai en català. És el cas d’Un ós anomenat Paddington o de La teranyina de la Carlota, per posar dos exemples prou coneguts. Però quan vam descobrir La mona de l’assassí, de l’escriptor i dibuixant suec Jakob Wegelius, publicada al seu país el 2014, vam decidir que havíem de fer una excepció i incloure’l a la col·lecció.

És una història d’aventures, molt bona i molt ben escrita, la protagonista i narradorade la qual és una mona que ha de demostrar que el seu amic és innocent d’un crim del qual ha estat acusat injustament. La mona, com veureu a la novel·la, no parla, però sí que sap escriure (i molt bé!) i té moltes més habilitats (per exemple, és una gran jugadora d’escacs i una mecànica excel·lent) que l’ajudaran a arribar fins on sigui per demostrar la innocència del seu amic. La història comença a Lisboa, al barri de l’Alfama, a ritme de fado, passa per tot el Mediterrani i arriba fins a l’Índia, on la Sally Jones, que és com es diu la mona, trobarà respostes.

El relat té tots els ingredients de les grans històries d’aventures de Jules Verne: viatges, traïcions, amistats insospitades, intriga, exotisme i, per sobre de tot, una missió que la Sally Jones ha de complir com sigui: demostrar la innocència del seu amic. Per una altra banda, la novel·la va acompanyada d’unes magnífiques il·lustracions a una tinta del mateix autor, Jakob Wegelius, que ja havia publicat anteriorment un còmic amb aquests mateixos personatges, La llegenda de la Sally Jones (que no s’ha publicat encara en català).

Que La mona de l’assassí hagi obtingut premis tan prestigiosos en literatura infantil i juvenil com ara el Premi August 2014, el Premi del Consell Nòrdic 2015 i, recentment, el Deutsche Jugendliteraturpreis 2017, confirma que aquest és un llibre que ha captivat molts lectors i que la Sally Jones té, a hores d’ara, seguidors arreu del món. I estem convençuts que a casa nostra passarà exactament això mateix. A tots els qui l’hem llegit fins ara, en la traducció del suec d’Elena Martí, la Sally Jones ens ha robat el cor.’

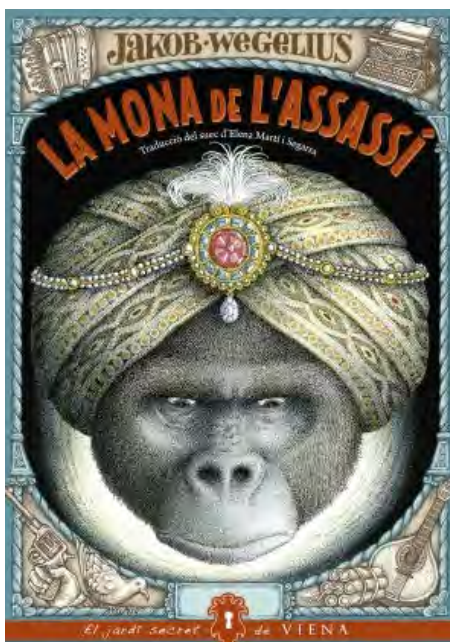
REDACCIÓ

Viena Edicions publica La mona de l’assassí, una novel·la de viatges i aventures sobre l’amistat entre un mariner i una mona. Es tracta d’una novel·la de l’escriptor i il·lustrador suec Jakob Wegelius, que ha traduït Elena Martí directament del suec. Adreçada sobretot a un públic juvenil és, de fet, literatura per a lectors de totes les edats. L’obra conté dibuixos del mateix autor, que són una delícia. Llegiu-ne **un fragment**.

L’editora de Viena Isabel Monsó ens parla de l’obra i de com encaixa en el catàleg:

‘Fins ara, a la col·lecció El jardí secret de Viena havíem publicat únicament traduccions de clàssics infantils i juvenils, novel·les especialment adreçades a un públic jove (encara que ens consta que som molts els adults que ens ho passem molt bé llegint-les), que s’havien escrit i publicat fa quaranta, cinquanta o fins i tot cent anys, però que no s’havien

PORTADA DE ‘LA MONA DE L’ASSASSÍ’ DE JAKOB WEGELIUS

COLS DE BRUSSEL·LES AMB PERNIL

Ara que arriben els primers freds

Ingredients

- 1 kg de cols de Brussel·les petites
- 100 g de pernil dolç gruixut tallat a daus
- 50 g de farina
- 50 g de mantega
- oli, sal, i pebre negre

NEUS CUSCÓ

Netegem les cols de Brussel·les, en traiem les primeres fulles i hi fem una creu al tronc perquè es coquin més bé. En una olla amb aigua i sal, fem bullir les cols durant deu minuts (si bullen durant massa temps s'obren i es fan malbé). Un cop cuites, les passem per una mica d'aigua freda i les reservem.

Posem oli i mantega en una paella i sofregim els daus de pernil. Després hi afegim la farina per fer un roux (beixamel feta tan sols amb aigua). Quan la farina és cuita, hi posem una mica d'aigua de la cocció de les cols. Hi afegim les cols, una mica de pebre negre i les deixem coure durant cinc minuts. I el plat ja està fet.

Carme Forcadell ja és en llibertat

David Fernández posa en evidència Coscubiela recordant-li qui agredeix i qui és agredit

L'homenatge de l'equip del 'Polònia' de TV3 als presos polítics

Les Illes es mobilitzaran contra l'empresonament de polítics de Catalunya

Un concert coral al Palau de la Música commemorarà el centenari del naixement d'Ireneu Segarra

Puigdemont diu que està disposat a liderar la Llista Unitària 1 d'octubre

Anna Gabriel i Benet Salellas s'han reunit amb Puigdemont i els consellers a Brussel·les